

Bildiri 1969

Çağımızın bugünkü aşamasında emperyalizmle savaşın ödevleri; komünist ve işçi partileriyle bütün anti-emperyalist güçlerin eylem birliği

Moskova'da yapılan Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısının 17 Haziran 1969 tarihinde kabul ettiği ana doküman

BLINKFÜER VERLAG · HAMBURG

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısının Bildirisi

75 komünist ve işçi partisinin uluslararası danışma toplantısı, 5-17 Haziran 1969 günleri arasında Moskova'da yapılmıştır. Danışma Toplantısına katılan delegeler, bu toplantıyı, emperyalizme karşı yürütülen savaşın yaygınlaşmasına ve bütün dünyada en geniş halk yığınları arasında anti-emperyalist eylem birliği kurulmasına yardım edecek büyük bir olay olarak değerlendirmişler, komünist hareketinin birliğini Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi prensipleri üzerinde kuvvetlendirme yolunda önemli bir aşama olarak nitelemişlerdir.

Danışma Toplantısına, aşağıdaki komünist ve işçi partilerinin delegasyonları katılmıştır: Almanya Birleşik Sosyalist Partisi, Almanya Komünist Partisi, Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partisi, Arjantin Komünist Partisi, Avusturya Komünist Partisi, Avusturya Komünist Partisi, Batı Berlin Birleşik Sosyalist Partisi, Belçika Komünist Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Büyük Britanya Komünist Partisi, Bolivya Komünist Partisi, Brezilya Komünist Partisi, Cezayir Sosyalist-Öncü Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Danimarka Komünist Partisi, Doğu Pakistan Komünist Partisi, Ekvador Komünist Partisi, Fas Kurtuluş ve Sosyalizm Partisi, Finlandiya Komünist Partisi, Fransa Komünist Partisi, Guadelup Komünist Partisi, Gvatemala Emek Partisi, Güney Afrika Komünist Partisi, Güyan İlerici Halk Partisi, Haiti Birleşik Komünistler Partisi, Honduras Komünist Partisi, Hindistan Komünist Partisi, İran Halk Partisi, İrlanda İşçi Partisi, İsrail Komünist Partisi, İspanya Komünist Partisi, İsviçre Emek Partisi, İtalya Komünist Partisi, Irak Komünist Partisi, Kanada Komünist Partisi, Kolumbiya Komünist Par-

tisi, Kosta-Rika Halk-öncüsü Partisi, Kıbrıs Emekçi-Halk Partisi, Kuzey İrlanda Komünist Partisi, Leseto Komünist Partisi, Lübnan Komünist Partisi, Lüksemburg Komünist Partisi, Macaristan Sosyalist İşçi Partisi, Martinik Komünist Partisi, Meksika Komünist Partisi, Mogolistan Devrimci Halk Partisi, Norveç Komünist Partisi, Nijerya Marksist-Leninistleri, Nikavagua Sosyalist Partisi, Panama Halk Partisi, Paragvay Komünist Partisi, Peru Komünist Partisi, Polonya Birleşik İşçi Partisi, Portekiz Komünist Partisi, Portoriko Komünist Partisi, Reünyon Komünist Partisi, Rumanya Komünist Partisi, Salvador Komünist Partisi, San Marino Komünist Partisi, Seylon Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Sudan Komünist Partisi, Tunus Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Urugvay Komünist Partisi, Ördün Komünist Partisi, Venezüella Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi ve güvenlikleri bakımından adları verilmeyen diğer illegal iki parti. Küba Komünist Partisi ve İsveç Komünistleri Solcu Partisi delegasyonları toplantıya gözlemci (müşahit) olarak katılmışlar, kendi tutumlarını izah etmişlerdir.

Danışma toplantısı, «Çağımızın bugünkü aşamasında emperyalizmle savaşın ödevleri; komünist ve işçi partileriyle bütün anti-emperyalist güçlerin eylem birliği» başlıklı ana dokümanı kabul etmiştir. Avusturalya Komünist Partisi, İtalya Komünist Partisi, San Marino Komünist Partisi ve Reünyon Komünist Partisi delegeleri, komünist ve işçi partileriyle bütün anti-emperyalist güçler arasında birliğin kuvvetlendirilmesi gerektiğini belirtmişler, dokümanın, yalnız, emperyalizmle savaşın genel programı bölümünü tamamiyle tasvip ettiklerini söylemişlerdir, Dominik Komünist Partisi delegesi ise ana dokümanı tasvip etmemiştir.

Danışma toplantısına katılanlar, V. I. Lenin'in yüzüncü doğum yıldönümünün kutlanması sorununu incelemişler ve «Vladimir İliç Lenin'in Yüzüncü Doğum yıldönümü» başlıklı çağrını büyük bir coşkunlukla tasvip etmişlerdir.

Danışma Toplantısı, dünya halklarına, «Vietnam'a bağımsızlık, özgürlük ve barış» çağrısında bulunmuşlardır. Danışma Toplantısı, yeni kurulan Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrimci Hükümetini hararetle tebrik etmiş, «Barış koruma çağrısı» ile halklara hitapta bulunmuştur. Arap halklarının İsrail saldırısı karşısındaki haklı savaşını destekleyen bir deklarasyon ve uluslararası emperyalizm tarafından desteklenen gerici diktatörlere karşı en ağır baskılar altında, ağır koşullar içinde, fedace savaşan komünist ve demokratlarla dayanışma bildirgesini kabul etmiştir.

Danışma Toplantısı, içtenlik ve kardeşçe dayanışma havası içinde geçmiş ve geniş yankılar uyandırmıştır. Gerek Danışma Toplantısının hazırlığı, gerekse yapılması sırasında bütün partilerin hak eşitliği prensibine ve kolektif çalışma metoduna sıkı sıkıya uyulmuştur.

Danışma Toplantısına katılanlar, komünist ve işçi partileri arasındaki bağları geliştirmeye devam etmeye hazır olduklarını bildirmişlerdir. Fikir

4

Çağımızın bugünkü aşamasında emperyalizmle savaşın ödevleri; komünist ve işçi partileriyle bütün anti-emperyalist güçlerin eylem birliği

Komünist ve işçi partileri temsilcilerinin Moskova Danışma Toplantısı, evrensel gelişmenin sorumlu bir döneminde yapıldı. Dünyada güçlü devrim süreçleri oluşuyor. Çağımızın üç büyük gücü (dünya sosyalizm sistemi, uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketi) emperyalizmle karşı yürütülen savaşta birleşme yolundadır. Devrimci ve ilerici güçlerin yeni ilerici hareketinin olanakları büyümektedir ve bu durum, şimdiki aşamanın karakteristik özelliğidir. Fakat bir yandan da, emperyalizmden, onun saldırganlık politikasından doğan tehlikeler artıyor. Gittikçe derinleşen genel bir bunalım içinde bulunan emperyalizm, birçok halkı baskısı altında tutmaya ve barışın, sosyal ilerlemenin daimi tehdit kaynağı olmaya devam ediyor.

İşte bu durum, komünistlerin ve tüm anti-emperyalist güçlerin eylem birliği yapmalarını ve bütün yeni olanaklardan alabildiğine yararlanarak, emperyalizme, gerici ve harp kuvvetlerine karşı daha geniş cephede taarruza geçmelerini gerektiriyor.

Danışma Toplantısı, emperyalizmle karşı yürütülen savaşın aktüel ödevlerini ve komünistlerle tüm anti-emperyalist güçlerin eylem birliği problemlerini inceledi. Demokrasi, hak eşitliği ve enternasyonalizm havası içinde geçen tartışmalar sonucunda, Danışma Toplantısına katılanlar, dünya durumu ve bu durumun gerektirdiği ödevler üzerinde ortak görüşlere vardılar.

1

İnsanlık, ilerici güçlerle gerici güçler, sosyalizmle emperyalizm arasındaki tarihsel savaşın şiddetlendiği koşullar içinde yirminci yüzyılın üçüncü çeyreğinin sonuna yaklaşmış bulunuyor. Bu savaş, bütün dünyada ve toplumsal hayatın ekonomi, politika, ideoloji ve kültür gibi belligiş alanlarında yapıyor.

Müfrezelerinden bazılarının güçlüklerle karşılaşmalarına ve başarısızlıklara uğramalarına rağmen, dünya devrim hareketi taarruzlarına devam ediyor. Emperyalizm, artık, genel kuvvetler oranını karşı-hücumlarla kendi

6

ve tecrübe teatısında bulunmak, aktüel politik ve teorik sorunları, emperyalizmle karşı savaşla, barışın, ulusal bağımsızlığın, demokrasi ve sosyalizmin zaferiyle ilgili problemleri kolektif incelemek ve kararlara varmak için komünist ve işçi partileri arasında iki taraflı ve bölgesel görüşmeler, gerektiği zamanlarda da uluslararası danışma toplantıları yapılması hususunda fikir birliğine varmışlardır.

*

Danışma Toplantısı belgelerinin, bu toplantıya katılmayan komünist ve işçi partilerine gönderilmesi kararlaştırılmıştır.

Danışma Toplantısına katılanlar, elde edilen sonuçların, her komünist partisinin ve bütün uluslararası komünist hareketinin menfaatlerine uygun olduğu inancındadırlar.

yararına çevirebilecek durumda değildir. Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomik, politik ve askerî güçlerinin aralıksız olarak artması ve barışçı dış politikaları sayesinde, uluslararası proletaryanın, emperyalizmle karşı savaşan bütün güçlerin ve ulusal kurtuluş hareketi savaşçıların eylemleri sayesinde ve barış koruma hareketinin yaygın bir hal alması sonucunda, üçüncü bir dünya harbinin açılması önlenmiştir. Yeryüzünün üçte birinde zafere ulaşan sosyalizm, insanların akıl ve gönüllerini kazanmak için dünya çapında yürütülen savaşta yeni yeni başarılar elde etmiştir. Çağımızın karakteri, muhtevası ve belligiş eğilimleri hakkında Marksizm-Leninizmin yaptığı değerlendirmelerin doğruluğunu son yılların olayları ispat etmiştir. Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır.

Zamanımızın en önemli sorunlarının barış, demokrasi ve sosyalizm yararına ve emperyalizme yeni yeni darbeler indirilerek çözümlenmesi için gereken reel şartlar ortadadır. Öte yandan, emperyalizm, dünya sistemi olarak güçlenmediği halde, tehlikeli bir düşman durumundan çıkmış değildir. En büyük emperyalist devlet olan Amerika Birleşik Devletleri'nin saldırganlığı artmıştır.

Emperyalizmin saldırganlık politikasıyla güttüğü asıl amaç, sosyalizmin mevzilerini zayıflatmak, halkların ulusal kurtuluş hareketini boğmak, kapitalist ülkelerde emekçilerin savaşını zorlaştırmak, böylece, kapitalizmin, önüne geçilmez çöküş sürecini durdurmaktır.

Emperyalizmle sosyalizm arasındaki evrensel temel çelişki gitgide derinleşiyor. Her iki dünya sistemi arasındaki savaş şiddetleniyor. Bu koşullar içinde kapitalist devletler, kendilerini ayıran çelişkilerin artmakta olmasına rağmen, sömürü ve baskı düzenini koruyup kuvvetlendirmek, kaybettikleri mevzileri tekrar ellerine geçirmek için gayretlerini birleştirmeye çalışıyorlar. Amerikan emperyalizmi, diğer kapitalist devletleri kendi etkisi altında tutmaya ve sınıf savaşının bütün alanlarında onlarla birlikte ortak politika yürütmeye çalışıyor.

Emperyalizmin saldırganlık stratejisinin asıl hedefi, önceleri olduğu gibi şimdi de sosyalist devletlerdir. Emperyalizm, sosyalizme karşı silahlı savaştan vazgeçmiş değildir. Silâhlı bir yarışına aralıksız olarak hız vermektedir. Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere saldırmak için meydana getirdiği askerî blokları harekete geçirmeye çalışmakta, sosyalist memleketlere karşı ideolojik savaşını keskinleştirmekte, onların ekonomik gelişmelerini ağırlaştırmak için çaba harcamaktadır.

İşçi hareketine karşı savaşında, emperyalizm, demokratik hak ve özgürlükleri çignemekte, polis mekanizmasının açık baskı ve terör metotlarına başvurmakta, işçi aleyhtarı kanunlardan yararlanmaktadır. Bir yandan da, demagogiden, burjuva reformizminden, oportünist ideoloji ve politikadan faydalanmakta, işçi hareketini içten yıkmak, bu hareketin kapitalizm sistemiyle «birleşmesi» (entegrasyonu) için türlü metotlar aramaktadır.

Emperyalizm, ulusal kurtuluş hareketine karşı yürüttüğü savaşta, bir yan-

5

7

dan, sömürgecilik kalıntıları inatla savunmakta, öte yandan da, gelişmekte olan ülkelerin, ulusal egemenliklerini elde etmiş memleketlerin ekonomik ve sosyal ilerlemelerine yeni-sömürgecilik metotlarının yardımıyla engel olmaya çalışmaktadır. Bu amaçla, gerici çevreleri desteklemekte, köhnemiş sosyal yapıların ortadan kaldırılmasını güçleştirmekte, sosyalist gelişme yolunu veya sosyalist perspektifler için daha ilerici, kapitalist olmayan yolu zorlaştırmak için çabalar harcamaktadır.

Emperyalistler, gelişmekte olan devletleri, onların egemenliklerini kısıtlayıcı ekonomik antlaşmalar imzalamaya ve askeri-politik paktlara girmeye zorlamakta, sermaye ihracı yolu ile, eşit hakka dayanmayan ticarî şartlarla döviz fiyatlarını dikte etmek, "yardım" adı altındaki çeşit çeşit kredi biçimleriyle ve uluslararası finans organizasyonlarının baskısıyla bu devletleri sömürmektedirler.

Yüksek gelişme düzeyine ulaşmış kapitalist devletlerle diğer kapitalist devletlerin büyük çoğunluğu arasındaki uçurum derinleşmektedir. Bunlardan bir haylisinde açlık, çetin bir problem haline almıştır. Emperyalizm, gerici milliyetçiliği körüklemek suretiyle, gelişmekte olan ülkeler arasında düşmanlıklar çıkarmakta, nifak tohumları saçmaktadır. Anti-komünizm yolu ile de bu memleketlerdeki devrimci güçleri sömürmektedir, en iyi dostları olan sosyalist devletlerden ve kapitalist ülkelerdeki devrimci işçi hareketinden ayırmaya çalışmaktadır.

Askeri-politik bloklardan, yabancı ülkelerdeki üslerden, ekonomik baskı ve ticarî ablukalardan yararlanan emperyalizm, dünyanın çeşitli bölgelerinde gerginliği sürdürüyor. Gerici örgütlere mali ve politik yardımlar yapıyor, politik baskısını artırıyor. Savaşın en çetin biçimleri aldığı ve devrimci güçlerin silahlı savaş yürüttükleri yerlerde silahlı müdahalede ve gaddarca baskılarda bulunmak, karşı-devrim darbeleri, gerici ve faşist hükümet devrimleri, provokasyon ve şantajlar yapmak, emperyalizmin başvurduğu yollardır.

Sosyalizmin uluslararası mevzilerinin kuvvetlenmesi karşısında, emperyalizm, dünya sosyalist sisteminin birliğini zayıflatmak için her çareye başvuruyor. Uluslararası devrim hareketi içindeki farklılıklardan yararlanarak, saflarını parçalamaya çalışıyor. Bu amaçla, kendi ideoloji makinesini, yığılmal haber araçlarını anti-komünizmin hizmetine, sosyalizme ve tüm ilerici güçlere karşı yürütülen mücadelenin emrine veriyor.

Geçen yıllarda emperyalizm, defalarca, insanlığı termonükleer çatışma sınırına kadar getiren şiddetli uluslararası bunalımlar yarattı. Fakat Amerikan emperyalizmi evrensel güçler oranını, Sovyetler Birliği'nin nükleer gücünü ve bir nükleer-roket savaşının doğurabileceği sonuçları göz önünde bulundurmamak zorundadır; onun, yeni bir dünya savaşını çıkartmasına bel bağlaması gittikçe daha güçleşiyor ve tehlikeli bir hal alıyor. Bu koşullarda Amerikan yönetici çevreleri, böyle bir savaşa hazırlanmaktan vazgeçmemekle beraber, özellikle mahalli harplere önem veriyorlar.

8

sionist çevreler tarafından desteklenen İsrail yönetici güçleri, Arap devletlerinin, başlıca her halkların isteklerine ve Birleşmiş Milletler Teşkilatının İsrail askerlerinin ılgal etkileri topraklardan çekilmeleri ile ilgili kararına önem vermiyerek, yığılma ve ilhak siyasetine devam ediyor, durmadan yeni askeri provokasyonlarda bulunuyorlar. İsrail Komünist Partisi ve İsrail'in diğer ilerici güçleri bu siyasete karşı çıkıyorlar. Arap halkları, özgürlük, bağımsızlık ve ulusal ilerlemenin savunulması uğrunda, işgal edilen bütün topraklarının geri alınması ve Filistin Araplarının ulusal haklarının tanınması için çetin bir savaş yürütüyorlar. İşgalcilerle karşı direnme hareketi genişliyor, çeşitli biçimler alıyor ve gittikçe daha fazla destek görüyor. Sovyetler Birliği, diğer sosyalist ülkeler, uluslararası komünist hareketi, ulusal kurtuluş kuvvetleri ve kapitalist ülkelerde gittikçe genişleyen kamuoyu bu halklardan yanadır.

Amerikan emperyalizmi devrimci Küba'yı sıkıboğaz etme niyetlerinden vazgeçmiyor; uluslararası hukuk normlarını kabaca çiğniyerek, Küba Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını tehdide devam ediyor, onu ekonomik ablukaya almaya yelteniyor, türlü provokasyon ve baltalama hareketlerinde bulunuyor. Fakat Sovyetler Birliği, öbür sosyalist ülkeler, Latin Amerika'nın ilerici güçleri ve bütün devrim hareketi tarafından desteklenen kahraman Küba halkı, Komünist Partisinin yönetiminde, egemenlik ve özgürlüğünü metanetle savunuyor, ve böylece, Amerikan kıtasında sosyalizm kalesini savunmuş oluyor.

Avrupa'da emperyalist saldırısının ve avantürizminin başlıca aracı olan Kuzey Atlantik bloku faaliyet halindedir. Vaşington-Bon ittifakı bu blokun mihveridir. Birleşik Amerika, Alman Federal Cumhuriyeti ve İngiltere, Avrupa halklarının isteklerini aldrış etmiyerek, bu blokun varlığını devam ettirmek, organizasyonunu kuvvetlendirmek ve Birleşik Amerika'nın Avrupa kıtasındaki "askeri varlığını" korumak için elinden gelen herşeyi yapıyorlar.

Avrupa'nın ortasında bellibaşlı harp tehlikesi ocağı olan Batı Alman emperyalizmi, başlıca NATO yardımıyla doğdu ve kuvvetlendi. İçinde yeni-nazizm ve militarizmin kuvvet bulduğu Alman Federal Cumhuriyeti'nin yönetici emperyalist çevreleri, İkinci Dünya Savaşı sonuçlarının gözden geçirilmesini ve bir kısım Avrupa devletleri sınırlarının değiştirilmesini hedef tutan bir intikamalık programıyla ortaya çıkmış bulunuyorlar. Herşeyden önce, Almanya tarihinde ilk işçi köylü devleti olan Almanya Demokratik Cumhuriyeti'ne yöneltilmiş bulunan bu siyaset, bütün Avrupa halklarının güvenliğini ve dünya barışını tehdit ediyor.

Akdeniz ülkeleri, emperyalist plânlarda önemli bir yer alıyor. İspanya'da önemli askeri üsleri bulunan Amerikan emperyalizmi, savaşan İspanyol halkı tarafından istenmeyen Franko rejimine yardım etti ve ediyor. Akdeniz bölgesinde halkları ve barışı tehdit eden Altınca Amerikan Filosu ve askeri üsler sistemi, bu bölgede daimi siyasal ve askeri baskı araçlarıdır. Kıbrıs'ta durum defalarca gerginleşmesi ve Yunanistan'daki faşist hükümet

10

Bununla beraber emperyalizmin güttüğü "kuvvet politikası"yla gerçek olanakları arasındaki çelişkiler gittikçe daha açık olarak ortaya çıkıyor. Emperyalizm kaybetmiş olduğu tarihsel inisiyatili tekrar ele alabilecek ve çağdaş dünyanın gelişme yönünü ters tarafa çevirecek güce değildir. Zira artık insanlığın ana gelişme yolunu, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı ve bütün devrimci güçler belirlemektedir.

Viyetnam savaşı, emperyalizmin saldırganlık plânlarıyla bunları gerçekleştiremeyeceği arasındaki çelişkilerin apaçık bir delilidir. En güçlü emperyalizmin, yani Amerikan emperyalizminin Viyetnam'da uğradığı yenilginin tarihsel bir anlamı vardır.

Amerikan emperyalizminin politikasında Viyetnam'a silahlı müdahale özel bir yer alıyor. Saldırının amacı, Asya'da sosyalizmin ileri karakollarından birini yıkmak, Güney-Dogu Asya halklarına özgürlük ve ilerleme yolunu kapamak, ulusal kurtuluş hareketine darbe indirmek, gerek sosyalist ülkeler, gerekse bütün dünya emekçileri arasındaki dayanışmasının sağlamlığını yoklamadan geçirmektir.

Fakat Amerikan emperyalizmi, savaşa muazzam askeri teknik araçlar sokmuş olmasına rağmen, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'ni bombalamaya kayıtsız şartsız son vermek zorunda kaldı ve temsilcileri, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'nin ve Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temsilcileriyle birlikte görüşme masasına oturdu.

Bunun nedenleri, Viyetnam halkının eşi görülmemiş kahramanlığı, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'nin ve Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin uzak görüşlü politikası, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin Viyetnam halkına her alanda yaptıkları yardım ve bütün dünyada, bu arada Birleşik Amerika'da, gittikçe artan savaş dayanışmasıdır.

Viyetnam'a cânice müdahale, Birleşik Amerika'yı manevi ve siyasal bakımdan iyice tecrit etmiş, geniş halk yığınlarını, yeni yeni toplum tabakalarını ve siyasal güçleri emperyalizme karşı ayaklandırmış, birçok ülkeden milyonlarca gencin anti-emperyalist savaşa girmesini hızlandırmış, emperyalist devletler arasındaki çelişkileri keskinleştirmiş ve yenilerini doğurmuştur. Kahraman Viyetnam halkının başarıları, bağımsızlıklarını, egemenlik ve özgürlüklerini bütün araçlarla kesin olarak savunan ve geniş bir uluslararası destekten yararlanan halklar için, emperyalizmin saldırısını yenilgiye uğratmanın, günümüzde gittikçe daha imkân dahiline girdiğini apaçık göstermiştir.

İsrail saldırganlarının Birleşik Arap Cumhuriyeti, Suriye ve Ürdün saldırısı, Yakın Doğuda büyük uluslararası bir bunalım yarattı. Emperyalizm ve en başta Amerikan emperyalizmi, bu saldırının yardımıyla, Arap ülkelerindeki ilerici rejimleri yıkmaya, Arap kurtuluş hareketini ezmeye, Yakın Doğudaki durumlarını korumaya veya eski haline getirmeye çalıştılar. Fakat bütün bu çabaları boşa çıktı. Ne var ki, dünya gençliği ve bu arada

9

darbesi, albaylar cuntasını destekleyen emperyalistlerin marifetidir. Emperyalistlerin saldırı ve harp avantürizmi siyaseti yürüttükleri önemli bölgelerden biri de Güney-Batı Asya'dır. Uzak-Doğudur. SEATO ve ANZUS, Birleşik Amerika ile Japonya arasında bağlanan sözümlere karşılık, Büyük Okyanus ve Hint Okyanusu'nun güney-batı kısmının Amerikan silahlı kuvvetlerinin gerçek işgaliyle tamamlanıyor. Bütün bu sistem, herşeyden önce, Asya'daki sosyalist ülkelere, bu bölgenin ulusal kurtuluş hareketlerine, askeri bloklara girmeyen tarafsız devletlere yöneltilmiştir. Amerikan emperyalistleri Çin Halk Cumhuriyeti'nin ayrılmaz bir parçası olan Tayvan adasının işgalini uzatıyor, Çin'in Birleşmiş Milletlerdeki kanuni haklarının tanınmasına engel oluyorlar. Amerikan emperyalistleri, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı silahlı provokasyonlarına ve Güney Kore'nin askeri işgaline devam ediyor, özgürlük ve ülkenin birleştirilmesi için savaştan güçleri ederek keyfi hareketlerde bulunuyorlar. Amerikan emperyalistleri Laos'a saldırı hareketlerinde bulunuyor, Kamboçya'ya karşı provokasyonlar yapıyor, Tayland'da (Siyama) güçlü askeri üsler kurup genişletiyorlar. Amerikan emperyalistleri, birleşme ve bağımsız ekonomik ilerleme tutumundan vazgeçmesi için Hindistan'a devamlı baskı yapıyorlar. Emperyalistler, Endonezya'da yüzbinlerce komünistin ve diğer demok-ratin imhası ile sonuçlanan halk aleyhtarı hükümet devrimini desteklediler. Endonezya'daki gerici çevreler, kanlı teröre devam ediyorlar. Bu da, Endonezya devriminin bütün ürünlerinin yok edilmesine yol açmakta ve ülkenin bağımsızlığını tehdit etmektedir.

Afrika'nın birçok ülkelerinde emperyalizmin aktifliği artmıştır. Emperyalizm, kurtuluş savaşının gelişmesini durdurmaya, bu kıtada mevzilerini koruyup sağlamlaştırmaya çalışıyor. İngiltere, Fransa, Birleşik Amerika, Batı Almanya, Japonya emperyalistleri, Afrika'yı, ekonomik, politik, ideolojik alanlarda nüfuzları altına alıp köleleştirmek için neo-kolonyalist metodlar kullanıyorlar. Emperyalizm, plânlarını gerçekleştirebilmek için her çareye başvuruyor. Kongo'da (Kinşasa) silahlı müdahalelerde bulunuyor, Gana'da ve diğer bazı ülkelerde gerici hükümet darbeleri yapıyor, Nijerya'yı parçalamaya amacını güden entrikalar çeviriyor, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ve Güney Rodezya'da faşist ırkçı rejimleri ve halk düşmanı gerici güçleri siyasal ve askeri bakımdan destekliyor, devletlerarası anlaşmazlıklar ve kabilelerarası düşmanlığı körükliyor, ekonomik baskılarda buluyor, tekelleri yaygınlaştırıyor. Portekiz sömürgecileri silahlı güçleriyle ve NATO yardımına dayanarak işgal ettikleri toprakları korumaya çalışıyorlar.

Amerikan emperyalizmi, Latin Amerika ülkelerinin politik, ideolojik ve kültürel hayatına karşına ve ekonomilerine sızma hareketlerini artırıyor. Amerikan emperyalizmi, gerici güçlerle anlaşarak, diğer ulusların Küba'nın örneğini izlemelerine engel olma politikası yürütüyor. Amerikan emperyalizmi ekonomik ve gerçek politik bağımsızlık elde etmeye yönelik her adıma karşı geliyor.

11

Bu amaçla, Amerika emperyalizmi, «İlerleme İçin Birlik» adlı planı ileri sürmüş ve yeni ve maskelenmiş üstünlük elde etme metodlarına başvurmuştur. Amerikan emperyalizmi bu politikasını gerçekleştirmek için Amerika Devletleri Örgütü'nü ve Amerikalılararası Askeri Birliği kullanıyor, sözümona «Amerikalılararası Barış Güçleri»ni kurmak üzere çabalar harıyor, Dominik Cumhuriyeti'nde ve Panama'da yaptığı gibi, her Latin Amerika ülkesinde askeri karışma hakkına sahip olmak için çalışıyor. Amerikan emperyalistleri sık sık askeri hükümet darbeleri yolu ile gerici diktatörlükleri destekleyerek iktidara getiriyor, sendika hareketinde bozguncu faaliyetlerini artırıyor, askeri güçlerde ve polis kuvvetlerinde etkilerini genişletiyor, ulusal harekete karşı girişilen baskı tedbirlerini destekliyor. Amerikan emperyalistleri, bazı Latin Amerika ülkelerindeki gerillâ hareketlerine karşı yapılan askeri harekâta doğrudan doğruya katılıyorlar. Ne var ki, bütün bunlara rağmen Amerikan emperyalizminin siyaseti büyük güçlüklerle karşılaşiyor. Amerikan emperyalizmi gerici rejimleri istikrara kavuşturamıyor, bütün hükümetleri «Amerikalılararası Barış Güçleri» kurmaya razı edemiyor. «İlerleme İçin Birlik» ise başarısızlığa uğramıştır.

Öteki emperyalist devletler, özellikle Batı Almanya ve Japonya, kitada yerleşmek için aynı şekilde çaba harcıyorlar.

Dünya barışını, halkların güvenliğini ve ulusal bağımsızlığını tehdit eden emperyalist saldırı politikası, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı, köylüler, gençlik, öğrenciler, politik tutum ve görüşlerine bakılmaksızın en geniş yığınlar tarafından gittikçe artan bir direnişle karşılaşılıyor. Birleşik Amerika'nın saldırısına karşı yürütülen güçlü protesto hareketi, tüm Amerikan emperyalizminin ve onu destekleyen hükümetlerin politikasına karşı demokrat güçlerin savaşçı eylemlerini kuvvetlendiriyor.

Viyetnam halkının kahramanca savaşı, Japonya'da ve Asya'nın diğer ülkelerinde Birleşik Amerika'nın askeri üslerinin kaldırılması ve bu ülkeleri Pentagon siyasetine bağlayan antlaşmaların bozulması uğrunda hareketin genişlemesine yol açmıştır. Hatta saldırının doğduğu Birleşik Amerika'nın merkezinde bile, harbe ve militarizme karşı yığınsal savaşçı bir hareket meydana gelmiştir.

Batı Avrupa'da saldırgan NATO blokuna karşı, devletler arasında ilişkilerin normalleşmesi ve işbirliğinin gelişmesi uğrunda, Avrupa'nın güvenliğini garanti altına alma hareketi gittikçe daha geniş halk tabakalarını sarmıyor. Batı Almanya'da da intikamcılık ve militarizme karşı aktif çıkışlarda bulunan güçler artıyor. Amerikan askeri üslerinin bulunduğu ülkelerde ise, bu saldırı dayanaklarının kaldırılması, istekleri gittikçe daha yüksek sesle ortaya konuyor.

Latin Amerika ulusları, Amerikan emperyalizminin zulmüne ve iç işlerini küstahça karışmasına karşı savaşıyorlar. İşçi grevleri, köylülerin, öğrencilerin ve diğer tabakaların hareketleri, bütün kitada, geniş halk yığınlarının, Birleşik Amerika'nın diktasına ve askeri planlarına karşı direnme hareketi.

12

İtalyan tekeli kapitalinin yayılması da hızlanıyor.

Çeşitli emperyalist devletler arasında ve bütün kapitalist dünyada ekonomik gelişme dengesizliği artıyor.

Emperyalist devletler ve kapitalist tekeller arasında etki alanı sağlama uğrunda savaşıla ilgili Marksizm-Leninizm öğretisi tezinin doğruluğunu hayatıspat ediyor. Sanayi ve ticaret alanındaki rekabet derinleşiyor, finans ve döviz harbi genişliyor. Batı Avrupa'da ve bu arada «Ortak Pazar»da rekabet şiddetleniyor. Avrupa'nın kapitalist ülkeleriyle Amerika Birleşik Devletleri arasındaki rekabet de hızlanıyor. Pazarları genişletme ve en çok kâr sağlama uğrunda savaşa Japon emperyalizmi de aktif olarak katılıyor.

Emperyalist devletler arasındaki çelişkiler yalnız ekonomi alanında değildir. NATO ciddi bir buhran geçiriyor. Asya'da kurulmuş olan SENTO ve SEATO gibi saldırganlık bloklarında çatlaklıklar belirmiştir. Batı Avrupa, kapitalist ülkeler arasında bir anlaşmazlık alanı haline gelmiştir. Bu da, dünya emperyalist sistemini zayıflatıyor ve Amerikan emperyalizminin hegemonya planlarını altüst ediyor.

Emperyalist ülkelerin yönetici çevrelerinde, bir ucu harbe uzanan en aşırı tedbirlerin alınmasına bel bağlayan aşırı harpçi gruplarla, sınıf güçleri arasındaki yeni orani ve sosyalist ülkelerin gücünün artmasını hesaba katan, uluslararası sorunlara daha realistçe yaklaşan ve değişik düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşanmalarını prensibiyle bu sorunları çözmeye eğilim gösterenler arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. Bazı ülkelerin yönetici çevrelerinde, Avrupa'da harp sonucunda ve harpten sonraki gelişme sırasında meydana gelen reel durumu gözönünde bulundurmak gerektiğini anlayanlar, Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni tanımanın kaçınılmazlığını idrak etmeye başlıyorlar. Amerika Birleşik Devletleri'nin baskısına rağmen bazı devletler, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'ni ve Çin Halk Cumhuriyeti'ni tanımış bulunuyorlar.

Komünist ve işçi partileri, işçi sınıfı ve anti-emperyalist güçler, muhalif komptaki bütün çelişkileri gözönünde bulunduruyor, derinleştiriyor ve bunlardan barış ve ilerleme çıkarına yararlanmaya uğraşıyorlar.

Emperyalist devletlerin her biri kendi özel amaçları peşinde koşuyor. Böyle olmakla beraber, hepsi de dünya emperyalizm sistemi zincirinin birer halkasıdır.

İki sistem arasındaki savaşın koşullarına, bilimsel-teknolojik devrimin isteklerine uymaya çalışan çağdaş emperyalizm bazı yeni nitelikler kazanıyor, tekeli-devletçi karakteri kuvvetleniyor. Emperyalizm, üretimle kapitalin tekeli konsantrasyonunun hızlandırılması, ulusal gelirin daha büyük kısmının devlet tarafından dağıtılması, tekelere askeri siparişler verilmesi, sanayii ve bilimsel araştırmaları geliştirme programlarının hükümetçe finansmanı, ülke çapında ekonomik gelişme programlarının hazırlanması, birleşme (entegrasyon) politikası ve yeni kapital ihracı gibi kaldıraçlardan gittikçe daha geniş ölçüde faydalanıyor.

14

tini genişlettiklerini gösteriyor. Bazı ülkelerde devrimci güçler, oligarşiye ve emperyalizme karşı silahlı savaşa başlıyorlar.

Halkların milli hisleri ve ekonomik güçlükler, bazı hükümetleri emperyalizme karşı önemli tedbirler almaya bile zorlayabilir; sosyalist ülkelerle, bu arada Küba'yla ilişkiler kurmak ve bu ilişkileri genişletmek eğiliminin nedeni de budur. Komünist ve işçi partileri, demokratik ve anti-emperyalist savaşın başında ilerliyorlar. Bu partiler, gerici güruhun baskılarına rağmen, halk yığınlarının isteklerini yerine getirmek ve devrimci değişimler yapılmasını sağlamak için fedakârca, yılmadan savaşıyorlar.

Asya ve Afrika halklarının ulusal kurtuluş hareketinin hızlanması sonucunda bu kıtalarda emperyalizmin mevzilerini kuvvetli bir darbe indirmiştir. Bu uluslar, büyük güçlüklerle rağmen, sömürgecilğe ve yeni-sömürgecilğe karşı savaşa devam ediyor ve böylelikle anti-emperyalist ortak harekete katkıda bulunuyorlar.

Son on yılın olayları, Amerikan emperyalizminin dünya çapında bir istismarı, dünya jandarması ve kurtuluş hareketlerinin uzlaşmaz düşmanı olduğunu açıkça ortaya koydu.

Amerikan tekelleri, pekçok ülkenin ekonomilerine sızıp yatırımlarını artırıyor ve ekonomilerinin kilit noktalarını kontrolleri altına alıyorlar.

Batı Alman emperyalizmi, ekonomik gücünü artırarak harp mekanizmasını güçlendiriyor, atom silâhına el uzatıyor ve Batı Avrupa'da hegemon bir devlet olmaya çalışıyor. Batı Alman emperyalizmi silâhsızlanmaya ve uluslararası gerginliğin gevşetilmesine yol açacak bütün tedbirlere karşı geliyor, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine karşı yeni-sömürgecilik ve yayılma siyaseti güdüyor.

Britanya emperyalizmi zayıflamış olmasına rağmen, İngiltere, başlıca emperyalist devletlerden biri olmaktan devam ediyor, yeni-sömürgecilik metodlarıyla, hatta bazan doğrudan doğruya silahlı karışma yoluyla, Afrika, Asya, Karaiip denizi ve Yakın Doğudaki mevzilerini korumaya çalışıyor.

Japon emperyalizmi kuvvetleniyor, özellikle Asya'da yayılıyor. Japonya'da militarizm yeniden başkaldırıyor. Amerikan emperyalizmiyle birçok bağları olan Japon yönetici çevreleri, ülkeyi, gerçekte Birleşik Amerika'nın Viyetnam halkına karşı yürüttüğü harbin silâh depolarından biri haline getirdiler, Kore halkına karşı yapılan entrikalara katıldılar.

Fransız emperyalizmi dünya ekonomisi ve siyasetindeki mevzilerini koruyup sağlamlaştırmaya çalışıyor, vurucu nükleer güc kurmaya inatla devam ediyor, silâhsızlanmaya yardım edebilecek tedbirlere katılmayı reddediyor. Fransız emperyalizmi, Guadelup, Martinik, Reünyon ve bazı Afrika ve Okyanusya ülkelerinin halkları üzerindeki sömürgeci egemenliğini koruyor, onların mukadderatlarını tayin etme ve kendi işlerini kendileri yönetme hakkını tanımak istemiyor, eski sömürgelerinde artakalan etkilerini kullanarak ve sömürgecilik siyasetinde yeni metodlar uyguluyarak, özellikle, Afrika'da aktif faaliyette bulunuyor.

13

Bunda rağmen, işlerin, tekeli kapitalin çıkarlarını gözetken ve bu kapitali korumaya yöneltilen biçim ve ölçülerde devletçe ve tekeli bir anlayışla düzenlenmesi, kapitalist pazarda kendiliğinden (spontane olarak) doğan güçlerin frenlenmesini sağlayamaz. Hemen hemen hiçbir kapitalist devlet, ekonomisinde önemli periyodik istikrarsızlık ve düşüşlerden kurtulmamıştır; aynı aynı ülkelerde sanayinin büyük bir hızla geliştiği devrelerden hemen sonra, bu hızda bir alçalma, çoğu zaman da üretimde bir düşüş görülüyor. Kapitalist sistem ağır bir finans ve döviz bunalımı içindedir.

Bilimsel-teknolojik devrim, insanlığa tabiatı değiştirmek, muazzam maddi zenginlikler yaratmak, insanın yaratıcılık yeteneğini geliştirmek için, şimdiye kadar görülmemiş olanaklar açmıştır. Fakat bu olanaklardan herkesin yararına faydalanılması gerekirken, kapitalizm, bilimsel ve teknolojik devrimden, kânni daha da fazla istifade etmek ve emekçilerin sömürülmesini şiddetlendirmek için yararlanıyor.

Bilimsel-teknolojik devrim, ekonominin toplumsallaştırılması sürecini hızlandırıyor. Bu da, tekelin egemenliği koşullarında sosyal çelişkilerin daha geniş ölçüler almasına ve daha da keskinleşmesine yol açıyor. Kapitalizmin bütün eski çelişkileri keskinleştikten başka, yeni çelişkiler de doğuyor. Bunların başlıcası, bilimsel-teknolojik devrimin sağladığı olağanüstü olanaklarla, kapitalizmin bu olanaklardan bütün toplum yararına faydalanılmasını önlemek için yükselttiği engeller arasındaki çelişkidir. Çünkü kapitalizm, bilimsel buluşların büyük bir kısmını askeri amaçlar için kullanmakta ve böylece ulusal servetleri çacur etmektedir. Bu, üretimin toplumsal karakteriyle, üretim düzenlenmesinin tekeli ve devletçi karakteri arasındaki çelişkidir. Bu, yalnız emekle kapital arasındaki çelişkinin değil, aynı zamanda ulusun pek büyük bir çoğunluğunun çıkarlarıyla finans oligarşisinin çıkarları arasındaki çelişkinin derinleşmesidir.

En gelişmiş kapitalist ülkelerde bile milyonlarca insan, işsizlik, yoksullukların ve yarınlara güvenememenin azabı içindedir. «Geliflerde devrim» ve «sosyal ortaklık» sloganlarına rağmen kapitalist sömürü şiddetleniyor. Ücretlerdeki artış, emek verimliliğinin, çalışma hız ve şiddetinin (entansifikasyon) artışıdan çok geride kalıyor ve tekelin kâr artışıyla ölçülemeyecek kadar az oluyor. Küçük köylülerin durumları kötüleşmeye devam ediyor, orta tabakaların önemli bir kısmının yaşama koşulları daha da ağırlaşiyor.

Kapitalist sistemin istikrarsızlığı artmıştır. Birçok ülkede sosyal ve siyasal krizler patlak veriyor. Bu bunalımlar sırasında geniş emekçi yığınları, derin ve kesin değişikliklerin zorunlu olduğu bilincine varıyor.

1968 Haziranında, Fransa'da, komünistlerin önemli bir rol oynadıkları ve emekçilerin değerli sonuçlar elde ettikleri güçlü grev hareketi bunun açık delilidir. Bir yandan işçi sınıfı, aydınların ve öğrencilerin önemli bir kısmıyla, öbür yandan de Gol rejimi ve tekelin iktidarı arasında ciddi bir çatışma oldu; bu çatışma demokrasi ve sosyalizm savaşına yeni olanaklar açtı.

15

İtalya'da grev savaşının ulusal çapta durmadan gelişmesi, büyük politik çatışmaların yaygın bir hal alması ve solu güçlerin seçimlerde elde ettikleri başarıları, ortanın solu politikasını ciddi olarak sarmıştır. Oysaki ege-men sınıflar bu politika sayesinde kapitalizmi istikrara kavuşturacaklarını sanmıştırlar.

İspanya'da yığınların savaşı, olağanüstü tedbirlere başlamak zorunda kalan faşist Franko diktatorasını gittikçe zayıflatıyor; baskıya rağmen savaş gelişiyor ve toplumun yeni yeni tabakaları, geniş sosyal çevreler anti-faşist muhalefetin saflarına giriyorlar.

İngiltere'de, İşçi Partisi hükümetinin saldısına uğrayan sendikaları ve grev hakkını savunmak üzere yapılan politik grevleri de kapsayan önemli bir sınıf savaşı gelişiyor.

Japonya'da, Meksika'da, Brezilya'da, Arjantin'de, Alman Federal Cumhuriyeti'nde, Uruguay'da, Belçika'da, Portekiz'de, Şili'de, Hindistan'da, Pakistan'da, Türkiye'de, daha başka ülkelerde ve Batı Berlin'de emekçilerin, öğrencilerin ve diğer toplum tabakalarının sınıf savaşları, grevleri ve daha başka aksiyonlar şiddetleniyor. Demokratik hareketin gelişmesi, Japonya dahil, bir sıra ülkelerdeki seçimlerde komünistlerin ve diğer ilerici güçlerin başarılarında da kendini gösteriyor. Hindistan'ın bazı eyaletlerinde komünistleri de içine alan demokratik cephe hükümetleri kurulmuş-tur. Finlandiya'da hükümete komünistler katılmış bulunuyor.

Kapitalist dünyadaki bunalımın derinliği, dünya emperyalizminin baş-lıca dayanağı Birleşik Amerika'da yer alan yığın savaşının gelişmesinde apaçık yansıyor. Zenci getoalarında ırk ayırımına, sefaletle, açlığa ve polis zülmüne karşı ayaklanma dalgası kabanyor. Onlarca Amerikan şehri ordu ve polisle amsız çarpışma alanlarına çevrilmiş, birçok kurban verilmiş ve binlerce zenci tutuklanmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde çağın zaman, hükümetin baskı ve tehdit-lerine ve gerici sendika liderlerinin engellemelerine rağmen, ekonomik isteklerin yerine getirilmesi için çetin grevler yapılıyor. Sendikalarda sıradan üyelerin ve ilerici güçlerin faaliyeti artıyor. Geniş emekçi tabakaları Viyetnam savaşına karşı çıkışlarda bulunuyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri'nde aydınlar, serbest meslek sahipleri ve dindar çevreler sosyal protesto ve barış hareketlerine gittikçe daha faal katılıyorlar. Gençlik, hele zenci ve beyaz üniversiteler, Viyetnam sava-sına, askere alınmaya, ırk ayırımına ve tekelilerin üniversiteler üzerindeki kontrollerine karşı çeşitli biçimlerde, azimle savaşıyorlar. Gerici bu bula, toplum faaliyetlerine karşı suikastlar tertipleyerek cevap veriyorlar, bas-kılan artıyor, zorbalıklara çok geniş ölçüler alıyor. Onlu «Amerikan yaşayış tarzı» bütün dünyada gözden düşüyor.

Tekelci burjuvazi, her yerde, mevcut düzen devrim yoluyla değişmeden de emekçilerin elde etmek istedikleri şeylere kavuşabilecekleri hayalini yamaya çaballıyor. Kapitalizm, sömürücü ve saldırgan özünü gizlemek için, «halk kapitalizmi», «genel refah devleti», «bolluk toplumu» v.b. gibi

16

savunma yolu fikirlerine başvuruyor. Devrimci işçi hareketi bu aldatıcı fikir-lerin iç yüzünü açığa vurarak, bunlara karşı kesinlikle savaşıyor. Böylece de emperyalizm ideolojisiindeki bunalımı derinleştiriyor; halk yığınları da gittikçe bu ideolojiden yüz çeviriyor.

İnsanlığın ne vicdanı, ne de akli emperyalizmin cürümleriyle bağdaş-mıyor. On milyonlarca insanın hayatına mal olan her iki dünya savaşının sorumlusu da emperyalizmdir. Emperyalizm muazzam bir savaş makinesi yaratmıştır. Silâhlarla yarışına hız vererek, onlarca yıl önceden yeni silâh-lar imâlini plânlıyor; dünyayı, ateşinde yüz milyonlarca insanın can vere-ceği, ülkelerin baştan başa harap olacağı termonükleer savaşla tehdit ediyor.

Politik terör ve ölüm kampları rejimi olan faşizmi emperyalizm doğur-muştur. Yapabildiği her yerde, emperyalizm, demokratik hak ve hürriyet-lere hücum ediyor, insan onurunu çiğniyor ve ırkçılık tohumları saçıyor.

Yüz milyonlarca insanın katlanmak zorunda kaldığı yoksulluk ve istrap-tan emperyalizm sorumludur. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde çok geniş yığınların yoksulluk, hastalıklar, cehalet içinde ve ilkel toplumsal ilişkilerde yaşamalarının, etnik grupların yok olma mahkûm durumda bulunmalarının başlıca suçlusu emperyalizmdir.

Sosyal gelişme süreci, beden ve akıl emeği işçilerinin, çeşitli toplum tabakalarının, ulusların ve ülkelerin hayatı çıkarlarıyla emperyalizmin çatışmaya girdiğini gösteriyor. Gittikçe daha geniş emekçi yığınları, top-lumsal güçler ve tüm halklar emperyalizmin karşısına dikiliyorlar.

Emperyalizmin insanlığı daha ağır felâketlere sürükleyebileceği cânice hareketlerine son vermek için, işçi sınıflı, demokratik ve devrimci güçler, halklar birleşerek ortaklaşa hareket etmelidirler. İşçi sınıfları ve barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda savaşmakta olan bütün anti-emperyalist güçlere düşen görev, saldırganlara gem vurmak ve insan-lığı emperyalizmden kurtarmaktır.

II

Dünya sosyalist sistemi, emperyalizme karşı savaşta çözümlenici bir güçtür. Her çeşit kurtuluş savaşı, başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sisteminin şahsında, yerini hiç bir şeyin dolduramayacağı bir destek bulmaktadır. Büyük Oktobur Sosyalist Devrimi, SSCB'de sosyalizmin kuruluşu, İkinci Dünya Savaşında faşizmin ve Japon militarizminin boz-guna uğratılması, Çin'de, Avrupa ve Asya'nın birçok ülkelerinde devrimin zaferi, Amerika'da ilk sosyalist devletin, Küba Cumhuriyeti'nin kuruluşu, 14 devleti kapsayan dünya sosyalist sisteminin doğuşu ve gelişmesi, bütün dünya üzerinde sosyalizmin kesinleyici etkisi, tarihsel ilerlemelerin hızlanma-sını sağlayan koşulları yarattı, ileri hareketin ve sosyalizmin bütün dünyada zafer ulaşması için yeni ufuklar açtı.

Sosyalizm, insanlığa, emperyalizmden kurtulma perspektiflerini gösterdi.

17

Üretim araçlarında toplumsal mülkiyete ve emekçilerin egemenliğine daya-nan yeni sosyal düzen; ekonominin plânlı ve bunalımsız olarak halk yara-nına gelişmesini, emekçilerin sosyal ve siyasal haklarının güvence altına alınmasını, gerçek demokrasiyi uygulamak üzere toplum yönetimine geniş halk yığınlarının gerçekten katılması için koşullar yaratılmasını, kişiliğin her yönden gelişmesini, ulusların hak eşitliğini ve aralarında dostluğu sağ-layabilecek güçtedir.

İnsanlık önünde duran temel sorunları yalnız sosyalizmin çözebileceği hayatta ispat edilmiştir.

Dünya sosyalist sisteminin, anti-emperyalist güçlerin ortak dâvasına kat-kısı, ekonomik gücünün büyümesiyle belirlenir. Kapitalist devletler ekon-omisinin temposunu aşan sosyalist sistemdeki ülkelerin halk ekonomisinin hızla gelişmesi, bilimsel-teknolojik devrimin birçok kollarında sosyaliz-min ön saflara çıkışı, uzay yolunun Sovyetler Birliği tarafından açılışı, sos-yalist ülke halklarının yaratıcı emeğinin bütün bu reel sonuçları, barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin emperyalizmden üstün olmalarına büyük ölçüde yardım etmektedir.

Sosyalist dünya bugün öyle bir gelişim aşamasına ulaşmıştır ki, yeni düzende mevcut muazzam yedek güçlerin hemen hemen tümünü kullanma olanağı ortaya çıkmıştır.

Gelişimi artık yeni bir sosyal yapıya dayanan ve olgun bir sosyalist top-lumun ihtiyaçlarına uyan kusursuz ekonomi ve politika şekillerinin hazırlanması ve uygulanması, bunların kullanmasını daha da kolaylaştırmakta-dır. Sosyalizmin kuruluşu ve mükemmelleştirilmesi, işçi sınıfı tarafından esinlenen ve yönetilen geniş halk yığınlarının desteğine, işe katılmasına ve girişimine dayanmaktadır. Komünist partisi, tüm sosyalist toplumun öncüsü olarak eylemlerde bulunmaktadırlar. Emekçilerin gittikçe artan politik aktifliği, onlara ait toplumsal örgütlerin girişkenliklerinin gelişmesi, kişisel hakların genişlemesi, bürokratik zorluklara karşı amsız mücadele, sosyalist demokrasinin çok yönlü gelişmesi, sosyalizm güçlerini kuvvetlen-dirmekte, bütün halkın irade ve eylem birliğine yardım etmektedir.

Sosyalist demokrasinin mükemmelleştirilmesi, üretici güçlerin kalkınması, politik ve kültürel ilerleme, insanî ve manevi değerlerin üstünlüğü, bütün dünya emekçileri üzerinde sosyalizmin etkisini artırmakta, dünya çapında önemli olan emperyalizme karşı savaşta sosyalizmin mevzilerini sağlam-laştırmaktadır.

Pratik göstermiştir ki, sosyalist dönüşüm ve yeni toplumun kurulması, karmaşık ve uzun bir süreçtir. Yeni düzenin yarattığı ölçsüz olanaklardan yararlanma, iktidarda bulunan komünist ve işçi partilerine, onların sosya-list gelişme sorunlarını Marksist-Leninist açıdan çözebilmelerine bağlıdır.

Ekonominin ve toplum hayatının çeşitli alanlarında bilimin uygulanması, bilimsel-teknolojik devrimin sağladığı olanaklardan ekonomik gelişmeyi hızlandırma ve toplumun bütün üyelerinin ihtiyaçlarını karşılama alanla-rında alabildiğine faydalanılması, bütün bunlar, mülkiyetin sosyalist nite-

liği, üretimin plânlı şekilde örgütlenmesi, ekonominin güdümüne ve yön-e-timine beden ve akıl emeği işçilerinin aktif olarak katılmaları sayesinde olabiliyor. Kapitalizmle sosyalizm arasındaki tarihsel yarışmanın başlıca alanlarından biri olan bilimsel-teknolojik devrimin alabildiğine yaygın-laştırılması, sosyalist toplumun gelişmesinde önemli bir koldur.

Sosyalist dünya, dünya çapında yürütülen sınıf savaşının ayrılmaz bir parçasıdır. Sosyalizmin düşmanları sosyalist devlet egemenliğini temelin-den yıkmak, toplumun sosyalist temelleri üzerinden yeni baştan kurulmasını engelleme ve kendi egemenliklerini geri getirme yeltenişlerine devam edi-yorlar.

İşçi sınıfları onun komünist öncülerinin yönettiği geniş halk yığınlarına dayanan sosyalist devletin zorunlu bir görevi, bu çeşit yeltenişlere kesin olarak karşı koymaktır.

Sosyalizmi savunmak komünistlerin enternasyonal borcudur.

Her sosyalist ülkenin ayrı ayrı gücünü geliştirme, bütün dünya sosyalist sisteminin ilerlemesi için önemli bir şarttır. Halk ekonomisinin başarıyla gelişmesi ve toplumsal ilişkilerin mükemmelleştirilmesi, her sosyalist ülke-nin çok yönlü ilerlemesi, halkların çıkarını karşıladığı kadar, sosyalizmin ortak dâvasına da yarar.

Sosyalist ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin en önemli ödevlerinden biri, bu ülkeler arasında çok yönlü işbirliğini geliştirmek ve bilimsel-teknolojik ilerlemede her iki sistem arasındaki ekonomik yarışmanın en önemli yönlerinde yeni başarılar sağlamaktır. Bu yarışma, her iki sistem arasındaki savaşın güçlenmesi koşulları içinde, sosyalist devletlerin ortak çıkar ve amaçlarını politikalarının temeli olan Marksizm-Leninizm prensiplerini kula-vuz edinen sosyalist sistemin, ulusal çıkarlara en küçük bir zarar vermeksiz-in, ayrı ayrı her ülkenin ve tüm olarak dünya sosyalist sisteminin kalkınma-larını sağlayarak, uluslararası sosyalist iş bölümüne ve aralarında gönüllü kooperatifleşmeye gitgide daha fazla dayanmasını gerektirmektedir.

Dünya sosyalist sistemi, durmadan artan ekonomik ve savunma gücüne dayanarak, emperyalizmin önüne set çekiyor ve karşı-devrim ihracı olanak-larını sınırlandırıyor, enternasyonal borcunu yerine getirerek, özgürlüğü ve bağımsızlığı uğrunda savaşan halklara gittikçe daha fazla yardımlarda bulunuyor, barışı ve uluslararası güvenliği sağlamlaştırmıyor. NATO saldırganlık bloku var oldukça Varşova Antlaşması, emperyalist devletlerin askeri saldırılarına karşı sosyalist ülkelerin güvenliğini ve barışı sağlamada önemli bir rol oynamaya devam edecektir.

Sosyalizmin başarıları, dünya olaylarının gidişine etkisi, emperyalist saldırganlıklara karşı savaşının etkili olması, önemli derecede, sosyalist ülkelerin birlik oluşuna bağlıdır. Sosyalist ülkelerin eylem birliği, bütün anti-emperyalist güçlerin birleşmelerinde önemli bir etkindir.

Uluslararası yeni tip ilişkilerin kurulması, sosyalist devletler arasındaki kardeşçe birliğin gelişmesi karmaşık bir tarihsel süreçtir. Sosyalist devrimin zaferinden sonra, genel kanunlara dayanarak yürütülen sosyalizm kuru-

18

19

culuğu birçok ülkelerde tarihsel konke koşullar ve ulusal özellikler göz önünde tutularak çeşitli biçimlerde gelişiyor.

Bu sürecin başlarıyla gelişmesi, proleter enternasyonalizmi, karşılıklı yardım ve dayanışma, hakta eşitlik, başına buyruklu, birbirinin iç işlerine karışmama prensiplerine sıkı sıkıya uymayı gerektirmektedir.

Sosyalizmin karakterinde kapitalizmindeki özgü çelişkiler yoktur. Sosyalist ülkeler arasında, ulusal özelliklerine bağlı ekonomik gelişme düzeylerinin, sosyal yapılarının, uluslararası durumlarının farklı olması yüzünden şu veya bu ayrıntılar belirir. Zaman, bunlar, proleter enternasyonalizme dayanarak, yoldaşça inceleme, gönüllü ve kardeşçe işbirliği yoluyla başarıyla çözümlenebilir ve çözümlenmelidir. Bu farklar, sosyalist devletlerin emperyalizme karşı cephe birliğini bozmamalıdır.

Komünistler dünya sosyalist sistemindeki zorlukları görüyorlar. Ne var ki, sosyalist sistem, bu sisteme giren ülkelerin sosyal-ekonomik kuruluşlarının aynı, temel çıkar ve amaçlarının ortak oluşuna dayanmaktadır. Bu birlik ve ortaklık, mevcut güçlüklerin aşılması, sosyalist sistem birliğinin Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi prensiplerine dayanarak gelecekte daha da kuvvetlendirilmesi için sağlam bir garantidir.

Son olayların da yeniden doğruladığı gibi, kapitalizmin kalesindeki işçi sınıfı, devrimci savaşın, bütün demokratik, anti-emperyalist hareketin başlıca itici ve seferber edici gücüdür.

Çağımızın bugünkü aşamasının karakteristik özelliği şudur: işçi sınıfı, geniş emekçi yığınları, yalnız ekonomik durumlarının iyileştirilmesi için değil, aynı zamanda politik istekleri uğrunda yürüttükleri savaşı hızlandırmaktadırlar.

Emekçiler öz çıkarlarını savunurken, aynı zamanda, sosyal haklar ve demokratik özgürlük için de savaşıyorlar. İstekleri, gittikçe artan bir kuvvetle, doğrudan doğruya tekeli kapitalizmin egemenlik sistemine ve siyasal egemenliğine yönelmiştir. Geniş emekçi yığınlarının, insanın sömürülmesine dayanan ekonomik ve toplumsal düzeni kökünden değiştirme azimleri kuvvetlenmektedir. İşçi sınıfının birçok kapitalist ülkelerdeki zorlu savaşları tekel egemenliğini sarsmakta, kapitalist toplumun istikrarsızlık ve çelişkilerini artırmaktadır. Bu savaşlar, köklü toplumsal dönüşümlere, sosyalist devrime, işçi sınıfının, diğer emekçi tabakalarıyla birlikte egemenliklerini kurmaya yolaçacak yeni sınıf savaşlarının müjdesidir.

Son zamanlarda sınıf savaşları, neo-kapitalizm ve reformizden yana olanların yaydıkları hayallerle ağır bir darbe indirdi, Marksizm-Leninizmin temel hükümlerinin doğruluğunu ortaya koydu. Komünist ve işçi partileri, sağ ve «sol» oportünistlerden farklı olarak, köklü ekonomik ve sosyal istekler ve ileri bir demokrasi için yürütülen savaşı, sosyalizm uğrunda savaşa karşı çıkarmıyor, tersine, bunun bir parçası sayıyorlar. Tekellere, bunların ekonomik ağırlıklarına ve siyasal egemenliklerine karşı yürütülen savaşı gerçekleştirecek olan köklü demokratik dönüşümler, sosyalizmin zorunlu olduğunun daha geniş kitlelerce anlaşılmasına yardım edecektir.

20

Meydana gelen yeni durumda işçi sınıfı birliğinin kaçınılmazlığı daha açık seçik görülür hale geldi.

Olaylar ve işçi hareketinin savaşlarda şimdiye kadar edindiği tecrübeler, komünist ve işçi partilerinin – bugün de değişmez ödevleri olan – oportünizmi şiddetle eleştirmeleri, reformist görüşlerdeki bunalımı artırmaktadır. Sosyal-demokratların saflarında, yönetmenleri arasında da yansıyan bir ayrışım olmaktadır. Önderlerinden kimisi tekelci kapitali ve emperyalizmi savunmaktadır. Bazıları da, emekçilerin, ekonomik ve sosyal alanlardaki, barış ve ilerleme savaşları meselelerindeki isteklerine uyma eğilimindedir.

İşçi sınıfının birliğine büyük bir önem veren komünistler, bugün demokratik ileri bir düzen, gelecekte de sosyalist bir toplum kurmak için, sosyalistler ve sosyal-demokratlarla işbirliği yapmak istiyorlar. Bu işbirliğini gerçekleştirmek için ellerinden gelen herşey yapacaklardır. Toplumun yenilenmesinde çıkarı olan diğer demokratik parti ve örgütlerle de işbirliği yapılmasını savunuyorlar. Elbette ki, bu yolda ilerleyebilmek için, sosyalizmden yana olan sosyalist partilerin ve diğer siyasal örgütlerin, burjuvazi ile sınıf ortaklığı politikalarından kesin olarak vazgeçmeleri, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda etkili bir savaş politikası yürütmeleri şarttır.

Emekçilerin en yığınal örgütü olan sendikalar, tekelere karşı savaşa önemli bir rol oynamaktadır. Kapitalist ülkelerde sendika hareketi parçalanmamış olsaydı, bunların rolleri daha da büyük olabilirdi. Kimi sendika liderlerinin, ulusal ve uluslararası çapta çeşitli yönlümlü sendikaların eylemlerini birleştirme yolunda engeller çıkarmalarına rağmen, son yıllarda sendika hareketinde birleşmeye doğru eğilim artmıştır. Komünistler, her ülkede olduğu gibi uluslararası alanda da sendikaların birliği için sebatla savaşıyorlar.

Bütün işçi partilerinin ve sendika örgütlerinin eylem birliğini savunan komünistlerin tuttuğu yol gittikçe daha çok destekleniyor. Birliğe doğru bu gidiş, anti-emperyalist savaşa işçi hareketinin olanaklarını artırıyor, şimdiye kadar örgütlenmemiş olan ya da burjuva partilerinin peşinden giden bir kısım proleterlerin işçi hareketine girmeleri için imkânlar sağlıyor.

İşçi sınıfının birliğe kavuşmasını amaç edinen komünistler, siyasal ve ideolojik eylemlerini iyileştireceklerdir.

Finans kapitalin egemenliği ve tekelci devletlerin uyguladığı «tarım programı», küçük ve orta halli köylülerin büyük bir kesimini yıkma götürüyor. Son zamanlarda küçük ve orta halli köylüler, bu tedbirlere karşı artan bir direnme gösteriyor, şehir emekçilerinin de desteklediği yığınal aksiyonlar yapıyorlar. İşçi-köylü birliğinin sağlanması, tekelere ve tekel egemenliğine karşı yürütülen savaşın başansı için gerekli başlıca koşullardan biridir.

Büyük kapital, şehirlerdeki orta tabaka çoğunluğunun hayatı çıkarlarını çığırıyor. Bunun için orta tabaka halktan geniş yığınlar, aralarında birlik olmalarına ve burjuva ideolojisine bir eğilim göstermelerine rağmen, kendi çıkarları ve ortak demokratik istekler uğrunda savaşa giriyorlar. Bun-

21

ların arasında, işçi sınıfıyla eylem birliğinin hayatı önemli gittikçe daha iyi anlaşılıyor.

Çağımızın bilim doğrudan doğruya bir üretim gücüne dönüşüyor, ücretli işçilerin safları çok sayıda aydınlarla doluyor. Aydınların sosyal çıkarları işçi sınıfı ile birleşip kaynaşıyor, yaratıcılık istekleri ise, kân her şeyden üstün tutan tekel sahiplerinin çıkarıyla çarpışıyor. Çeşitli aydın gruplarının durumlarında önemli ayrıntılar bulunmasına rağmen, gittikçe büyüyen kesimi tekel ve hükümetin emperyalist politikasıyla çatışıyor. Burjuva ideolojisindeki bunalım ve sosyalizmin çekici gücü, aydınların anti-emperyalist savaşa girmelerini kolaylaştırıyor. Beden ve akıl emeği işçilerinin birliği, barış, demokrasi, sosyal ilerleme, üretim, kültür ve haberleşme kuruluşlarının demokratik yolla denetlenmesi, öğretimin halk yararına geliştirilmesi uğrunda savaşa gittikçe daha önemli bir güç haline alıyor.

Köylülerin, şehir orta tabakasının ve aydınların çıkarının işçi sınıfının kine yaklaşması ve aralarında artan işbirliği, tekel egemenliğinin sosyal temelini daraltıyor, iç çelişkilerini keskinleştiriyor ve geniş halk yığınlarının tekelere, emperyalizme karşı savaşa hazır olmasını kolaylaştırıyor.

Batı Avrupa'da, Amerika'da, Japonya'da, Türkiye ve daha başka ülkelerde artan öğrenci sayısı ve bunların güclenen siyasal eylemleri toplumsal hayatın önemli bir etkeni haline gelmiştir.

Gençliğin eylemleri, çağdaş burjuva toplumundaki derin bunalımı yansıtır. Emekçiler, özellikle, aşırı bir sömürüye tâbi tutulan ve kapitalizmde kendisi için bir gelecek görmeyen işçi gençlik, sınıf savaşına daha canla başla katılıyor, sendikalara, komünist partisine ve diğer demokratik örgütlere giriyor. Geniş öğrenci yığınları, yalnız geri öğretim düzeninin yetersizliklerine karşı, öz örgütlerine kavuşma ve merkez öğretim yönetimine faal olarak katılma hakları için değil, aynı zamanda, egemenlik süren sınıfların politikasına karşı da çıkışlarda bulunuyor. Vietnamlı halkın savaşından ve emperyalizme karşı yürütülen diğer kahramanca savaş örneklerinden esinlenen ve sayıları gittikçe artan gençler, emperyalizme karşı, demokrasi, barış ve sosyalizm uğrunda yapılan büyük halk hareketlerine katılıyorlar.

Komünistler gençlik hareketinin gelişmesinde büyük bir değer veriyor, bu harekete canla başla katılıyor. Gençler arasında bilimsel sosyalizm fikirlerini yayıyor, gençliği etkileyebilecek çeşitli sözde devrimci fikirlerin tahliyesini gözler önüne seriyor, emperyalizme karşı savaşa, çıkarlarını savunma, doğru yolu bulmalarına yardım ediyor.

Gençlik önünde, yalnız işçi hareketiyle ve onun komünist öncülüleriyle sıkı bağlar kurmak suretiyle gerçekten devrimci ufuklar açılabilir.

Çağımızın önemli bir özelliği de, anti-emperyalist harekete, özellikle barış savaşına kadınların yığınlar halinde katılmasıdır. Bu, Vietnamlı'daki Amerikan saldırganlığına karşı yapılan yığınal çıkışlarda en parlak biçimde görülmektedir. Üretimde ve başka iş alanlarında çalışan kadınların

sayısı artıyor, siyasal bilinçleri yükseliyor, sosyal ve ekonomik haklar uğrunda yürüttükleri savaş yaygınlaşıyor. Kadınlar, emeklerinin ödenmesinde her türlü ayrım yapılmasına son verilmesi, vatandaşlık haklarında tam eşitlik, annelik haklarının savunulması için tedbirler alınmasını istiyorlar. İşçilerin ve demokratik güçlerin savaşına gittikçe daha aktif olarak katılıyor, sendikalarındaki sayıları artıyor. Eşit haklı olarak faaliyetlerine katıldıkları komünist partileri, kadınların isteklerini azimle destekliyor, bağımlılıktan kurtulmalarına yardım ediyor, onlara genel demokratik hareketin önemli bir unsuru gözüyle bakıyorlar.

Kadınlara tam eşit haklar tanıyan ve bu haklarını güvence altına alan sosyalist ülkelerin örneği, kapitalist dünyadaki kadınların savaşını daha da çekici bir hale getirmiş bulunuyor.

Birçok kapitalist ülkede sosyal çelişkilerin büyük ölçüde keskinleşmesi sonucunda, devrimci işçi hareketinin, tekel ve emperyalistlere karşı yürüttüğü savaşın temeli üzerinde, dine inanışlarla birlik kurma olanakları yaratılmıştır. Katolik kilisesi ve diğer çeşitli dinler ideolojik bir bunalım içindedir. Bu bunalım, onların yüzyıllar boyunca kurulmuş görüş ve yapılarını temelinden sarsıyor. Kimi ülkelerde komünistlerle geniş demokratik katolik yığınlar ve başka dinlerden insanlar arasında eylem birliği gelişiyor; aralarında harp ve barış, kapitalizm ve sosyalizm, yeni-sömürgecilik ve gelişen ülkeler sorunları gibi konular üzerinde diyaloglar yapılıyor. Emperyalizme karşı, demokrasi ve sosyalizm uğrunda eylem birliği, onların arasında da aktüel bir önem kazanmıştır. Komünistlerin kamsınca, işte bu yolla – yani geniş temaslar kurma ve ortak eylemler yoluyla – dine inanış yığınları, anti-emperyalist savaşa ve köklü sosyal dönüşümlerde aktif birer güç haline gelmektedirler.

Belirli bir ülkenin ekonomisinde tekelin rolünü önemli derecede kısıtlıyacak, büyük kapitalin egemenliğine son verecek ve sosyalizm uğrunda savaşın sürdürülmesine en elverişli olanakları sağlayacak köklü siyasal ve ekonomik dönüşümlere yol açacak bir siyasal birliğe bütün demokratik akımları birleştirmek için elverişli koşullar tekel ve emperyalizme karşı eylem birliği yapılması sırasında yaratılır. Bu demokratik birliğin başlıca gücü işçi sınıfıdır. Yukarıda gösterilen amaca erişilmesine, her şeyden önce, işçi sınıfının ve geniş halk tabakalarının türlü biçimlerde yapacağı güçlü yığınal çıkışlar yardım edecektir. Parlamento faaliyetlerinin bütün olanaklarından yararlanan komünistler, demokrasi ve sosyalizm uğrunda savaşa en önemli koşulun, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin yığınal hareketini yaygınlaştırmak olduğunu belirtirler.

Sömürgecilik düzeninin çöküşü, emperyalizmin mevzilerini önemli derecede zayıflatmıştır. Son on yıl içinde, dünya devrim sürecinde, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının yürüttüğü anti-emperyalist hareketin rolü büyümeye devam etmiştir. Kimi ülkelerde bu hareket anti-kapitalist bir öz kazanmıştır.

Asya ve Afrika ülkelerinden çoğunda ulusal kurtuluş hareketi yeni bir

22

23

aşamaya girmiştir. Bu bölgelerde çok sayıda ulusal devletler doğmuş, bunlar dünyanın siyasal yapısında önemli bir değişiklik meydana getirmiş ve güçler oranının emperyalizm zararına değişmesine yardım etmişlerdir. Eski sömürgeci imparatorluklar hemen tamamıyla ortadan kalkmıştır.

Sömürgeci devletlerin elindeki son bölgelerden biri, Afrikanın güney kısmıdır. Orazının kurtuluşu Afrika'nın ve barış davasının geleceği için son derecede önemlidir. Angola, Mozambik, Gine-Bisau, Zimbabve, Namibya ve Güney Afrika halklarının yürüttüğü silahlı savaşlar, emperyalistlerce desteklenen faşist ve ırkçı rejimlere ağır darbeler indiriyor, Afrika'da yeni, geniş zafer ufukları açıyor.

Arap kurtuluş hareketi, dünya emperyalizmine karşı savaşta büyük bir rol oynuyor. Orta Doğu ve Afrika'daki bütün anti-emperyalist harekete olumlu bir etki yapıyor. Arap halklarının emperyalizme ve İsrail saldırısına karşı savaşı, dünyadaki özgürlük ve sosyalizm güçlerinin uluslararası emperyalizme karşı yürüttüğü ortak savaşın bir parçasıdır.

Stratejik bakımdan önemli olan ve zengin petrol kaynaklarına sahip bulunan bu bölgede ulusal kurtuluş hareketlerinin büyümesi ve halkların sosyal alanda ilerlemeleri, emperyalistlerde ve petrol tekellerinde derin bir kin uyandırıyor. Onlar bu hareket karşısında entrikalar çeviriyor, kompolar kuruyor, harpler çıkıyor ve türlü saldırılara geçiyorlar.

Bu hareketlere karşı koymak, kompoları suya düşürmek, kazanılan bütün başarıları korumak için köklü sosyal ekonomik dönüşümler yapmak, ulusal ilerici cephele meydana getirmek, geniş yığınları ve ulusal ilerici güçlere demokratik özgürlükler tanımak lazımdır. Ve bunların önemi pek büyüktür.

Kurtuluş kavuşmuş ülkelerde sosyal bir ayrışım geliyor. Bir yanda işçi sınıfı, köylüler, diğer demokratik güçler, bu arada yurtsever küçük burjuva tabakalarıyla, öte yanda emperyalistler, gerici iç güçler ve ulusal burjuvazinin emperyalistlerle uyuma yolunu seçen unsurları arasında çatışma şiddetleniyor.

Bir sıra genç devletlerde işçi sınıfının sosyal rolü ve siyasal aktifliği artmıştır. Asya ve Afrika ülkelerinin genç proletaryasıyla, sosyalist ülkelerin, kapitalist devletlerin işçi sınıfı arasındaki uluslararası bağlar gittikçe kuvvetleniyor.

Emekçi köylüler büyük devrimci olanaklara sahiptir. Onlar, emperyalizme karşı, halkların ulusal kurtuluşları ve genç devletlerin bağımsızlıklarının sağlanması uğrunda savaşımlara faal olarak katılıyorlar. Komünistler, köylü yığınları arasındaki faaliyetlerini artırıyor, onlar arasında proleter ideolojisini yayıyor.

Siyasal egemenliği, bağımsızlığı sağlama ve savunma devrinin yanı sıra, bağımsız Asya ve Afrika devletlerinin çağında, ekonomik gerisi kalmışlığı gidermek, bağımsız ulusal bir ekonomi ve kendi sanayilerini kurmak, halkın yaşamaya düzeyini yükseltmek, toplumsal gelişmenin başlıca sorunları haline gelmiştir.

24

Bu sorunların çözülmesi, köklü sosyal-ekonomik dönüşümlerin ve emekçi köylüler yararına bu köylülerin katılması ile demokratik tarımsal reformların yapılmasını, tarihe karışmış derebeylik ve derebeylik-öncesi ilişkilerin ortadan kaldırılmasını, yabancı tekellerin nüfuzunun kırılmasını, toplumsal ve siyasal hayatın, devlet cihazının köklü olarak demokratikleştirilmesini, ulusal kültürün yeniden canlandırılıp ilerici geleneklerinin geliştirilmesini, devrimci partilerin güçlendirilmesini ve bölgelerinin bulunmadığı yerlerde kurulumlarını gerektirmektedir.

Şimdi bu devletlerdeki aktüel toplumsal gelişme sorunları, yalnız kendi halklarıyla yeni-sömürgecilik arasında amansız savaşı değil, aynı zamanda iç sosyal çatışmalar da kapsıyor. Asya ve Afrika'daki emekçi köylülerin sosyalist ülkelerle dostluk ilişkileri ve etkili bir işbirliği kurmanın önemi büyüktür.

Kurtulan ülkelerde, çağımızdaki devrim koşullarının etkisiyle, ilerici sosyal gelişme alanlarında kendine özgü biçimler belirdi, devrimci demokratik güçlerin rolü büyüdü. Genç devletlerden bazıları kapitalist olmayan bir yola girmiş bulunuyor. Bu yol eski sömürgecilikten miras kalma geriliği yok edebilecek ve sosyalist gelişmeye geçebilmeyi sağlayacak koşullar yaratmaktadır. Bu ülkelerde sosyalizme yönelme, büyük güçlükler ve imtihanlardan geçerek kendisine yol açmaktadır. Onlar, emperyalizme ve yeni-sömürgecilğe karşı amansız bir savaş yürütmektedirler.

Kapitalist gelişme yolunu seçen ülkeler, önerilerine çıkan belibaşlı problemlerden hiçbirini çözemediler. Halkın günden güne artan hoşnutsuzluğu ile karşılaşan bu ülkelerdeki gerici iç güçler, emperyalizmden gördükleri destekle, demokratik özgürlüklere karşı saldırıya geçiyor, birçok hallerde de yığınların demokrasi ve yurtseverlik hareketlerini kıyasıya bastırıyorlar. İrtica, ulusal, etnik, dinsel ayrımları körükliyor, kabileler ve ayrı dil grupları arasında anlaşmazlıklar çıkıyor, bu suretle bu ülkelerin elde ettikleri bağımsızlığı tehlikeye düşürüyor.

Emperyalizm, özellikle ilerici rejimli ülkelere düşmanca davranıyor. Bu memleketleri, seçtikleri yoldan saptırmak amacıyla, oradaki partileri yozlaştırmaya, kültür kurumlarını, yığınsal haberleşme araçlarını etkileri altında bulundurmaya çalışıyor. Karşı-devrimci hareketler organize ediyor, devlet dairelerinde ve ordudaki gerici unsurları destekliyor, yurtseverler arasına düşmanlık tohumları saçmak amacıyla anti-komünizmden yararlanmaya çalışıyor.

Ulusal gelişme ve sosyal ilerleme sorunlarını çözebilmek, yeni-sömürgeciliğin sızmasına etkili surette karşı koyabilmek için, halk yığınlarını aktifleştirmek, proletarya ile köylülerin rolünü artırmak, emekçi gençliği, üniversite öğrencilerini, aydınları, şehirlerdeki orta tabakaları, ordudaki demokratik çevreleri, bütün yurtsever ilerici güçleri birleştirmek lazımdır. Komünist ve işçi partileri işte bu birleşmeyi sağlamak için çalışıyorlar.

Komünistler, halklarının özgürlüğünü, ulusal bağımsızlığını ve sosyalist yarınlarnı savunuyorlar. Onlar, bilimsel sosyalizm idelerinin yayıcıları,

25

ulusal kurtuluş hareketinin öncü savaşçılarıdır. Bu hareketin çıkarları ve yakın bir zamanda kurtulmuş olan halkların sosyal ilerlemeleri, komünist partileriyle diğer yurtsever ve ilerici güçler arasında sıkı bir işbirliğini gerektiriyor. Komünizm düşmanlığı, komünistlerin baskı altında tutulması, halkların ulusal ve sosyal kurtuluşlarının zararıdır.

Latin Amerika ülkelerinden çoğu, daha geçen yüzyılın başlarında bağımsız devletler olmuşlardır. Genel olarak uzun bir kapitalist gelişme yolunda yürümüşlerdir. Şimdi oralarda, savaş sürecinde, sayıca bir hayli kalabalık şehir ve köy proletaryası biçimlenip büyümekte ve kuvvetlenmektedir. Bütün Latin Amerika ülkelerinde komünist partileri faaliyettedir.

Latin Amerika halkları, bu kıtayı kendi stratejik cephe gerisi soyan, bağımlı bir duruma sokan ortak sömürücüleri ve baş belaları Amerikan emperyalizmine karşı savaşıyorlar.

Bu halklardan bazıları hâlâ sömürge esaretine karşı mücadele ediyor. Gerçek ulusal egemenlik ve ekonomik bağımsızlık uğrunda yürütülen savaş, kapitalist sömürüye, her şeyden önce de yabancı ve yerli tekellere ve büyük toprak ağalarına karşı verilen savaşla birleşmiştir. Birçok ülkede derebeylik kalıntıları ve topraksız köylüler vardır. Bunlar, kıtanın gelişmesinde pek olumsuz etkiler yapan zalim diktatörlüklere karşı, demokratik istekler uğrunda savaşlar yürütülüyor.

Küba devrimi, Latin Amerika'da emperyalizm zulmünün zincirlerini parçaladı ve Amerika kıtasında ilk sosyalist devletin kurulmasıyla sonuçlandı. Böylelikle, bu kıtada tarihsel bir dönüm yaptı ve devrim hareketini yeni bir aşamaya yükseltti. Şimdi, dünyanın bu bölgesinde savaşçı demokratik ve anti-emperyalist hareketler, sosyalizme yol açan devrimsel süreçler geliyor.

Latin Amerika proletaryası, komünist ve işçi partileri, anti-emperyalist harekette gittikçe daha önemli bir rol oynuyorlar. İşçi sınıfının varlığı ve faaliyeti, bu hareketin ileri doğru gelişmesinin sağlam bir güvencesidir. Geniş halk yığınlarının ekonomik ve siyasal istekleri ve devrimci amaçları uğrunda savaşımları çeşitli biçimlerde cereyan ediyor. Halk hareketi, Latin Amerika'da, emperyalizmin saldırılarına ve iç gericiilere karşı savaşa savaşa ileri doğru hamleler yapıyor. Bazı ülkede silahlı savaş yolundan yararlanılıyor. Savaşlar sürdürülürken işçi sınıfının savaş gücü artıyor, köylüler bilinçleniyor, köylü halk yığınları ayaklanıyor. Böylece işçi ve köylü birliğinin temelleri atılıyor.

Geniş halk yığınları, öğrenciler, ilerici aydınlar, şehir halkının orta sınıfından sayısız çevreler proletarya ile birlikte eylemlerde bulunuyor. Gerici rejimlere karşı ortak eylemler ve anti-emperyalist birlik, gittikçe büyük bir güç kazanıyor.

Sömürücülüğe, geniş halk yığınlarının yoksulluğuna ve emperyalizm boyunduruğuna karşı savaş alevlendiği, ilerici istekler, dindar çevrelerin ilerici kesimlerinde de yankılar uyandırıyor. Bazı ülkelerdeki silahlı kuvvetler arasında yurtsever, demokratik eğilimler geliyor.

26

Sosyalist sistemle işçi ve ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki birliğin kuvvetlenmesi, anti-emperyalist savaşın gelişmesi için son derecede önemlidir.

III

Dünyadaki çağdaş sosyal ve siyasal durum, emperyalizme karşı güdülen savaşın yeni bir aşamaya yükseltilmesine elverişlidir. Emperyalizme karşı hücumu daha da güçlendirerek kesin bir üstünlük sağlanabilir, emperyalizmin saldırı ve harp siyaseti yenilgiye uğratılabilir. Bu da bütün kıtalarda konkr ve protik tedbirler alınmasını gerektirir; böylece demokratik ve ilerici güçlere ve insanlığı endişelendiren önemli sorunların, yani barış ve halkların güvenliği sorunlarının çözülmesiyle ilgilenen herkesin önünde aydın ufuklar açılabilir.

Toplantıda temsil edilen komünist ve işçi partileri, kendi tarihsel sorumluluklarını takdir ederek dünyadaki bütün komünistleri, emperyalizme karşı, barış, özgürlük ve ilerleme uğrunda savaşılmaya hazır olan herkesi eylem birliğini çağırır.

Eylem birliğinin birinci amacı, kahraman Viyetnam halkını her bakımdan desteklemektir. Danışma Toplantısı, barış ve ulusal bağımsızlık işine candan bağlı herkesi, Amerikan emperyalizminin müdahale ordularını Viyetnam'dan geri çekmeye, bu ülkenin iç işlerine karışmaya son vermeye ve Viyetnam halkının kendi sorunlarını kendi başına çözümlene hakkına saygı göstermeye zorlamak için savaşı şiddetlendirmeye çağırır. Viyetnam yurtseverlerinin kesin zaferinin, emperyalistlerin dikta ve keyfi hareket politikasına karşı savaşımların durumunun kuvvetlenmesinde büyük bir önemi vardır. Bu zaferi yaklaştırmak için sosyalist sistemdeki bütün devletlerin birbiriyle uyuyan tedbirler olması, bütün komünist ve işçi partilerinin, bütün ilerici partilerin ve yığınsal demokratik örgütlerin, ayrıca özgürlük ve barışı seven tüm güçlerin ortak gayretlerle bulunması gerekir. Toplantı, Güney Viyetnam Cumhuriyeti Geçici Devrimci Hükümetinin kurulmasını selamlar ve bunu Viyetnam halkının kahramanlıklarıyla dolu kurtuluş savaşının önemli bir aşaması olarak karşılar. Toplantı, Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesince teklif edilen on madde esasına dayandığı takdirde başarılı olması tamamen mümkün Paris görüşmelerinin bu şekilde sonuçlanması uğrunda savaşılmaya çağırır.

Anti-emperyalist güçlerin ortak eylemler zincirinin esaslı bir halkası, eskiden olduğu gibi şimdi de harp tehlikesine, halkları bugün de yığınsal imha ile tehdit eden dünya nükleer harbine karşı ve bütün dünya barışı uğrunda yürütülen savaştır. Sosyalist ülkelerin, uluslararası işçi sınıfının, ulusal kurtuluş hareketinin, bütün barışsever devletlerin, sosyal örgütlerin ve yığın hareketlerinin birleşik gayretleri sayesinde dünya harbi önlenilebilir.

Barışın savunulması, aynı aynı sosyal kuruluşları olan devletlerin barış içinde birlikte yaşamalarını emperyalistlere kabul ettirmek yolundaki savaşa sıkı sıkıya bağlıdır. Barış içinde yanyana yaşamak, egemenlik, eşitlik,

27

küçük yada büyük her devletin toprak dokunulmazlığı, başka ülkelerin iç işlerine karışmama, bütün halkların kendi sosyal, ekonomik ve siyasal kuruluşlarını kendilerinin serbestçe seçmeleri hakkına saygı ve çözülmemiş uluslararası sorunların siyaset yoluyla, görüşmelerle çözülmesi prensiplerine saygı gösterilmesini gerektirir.

Barış içinde yanyana yaşama siyaseti, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik ve sosyal meselelerinin olumlu bir şekilde çözümüne yardım eder.

Barış içinde yanyana yaşama siyaseti, ezilmiş halkların, kendi kurtuluş savaşlarında gerekli gördükleri — silahlı yada silâhsız — yolu seçme haklarıyla bir çelişme teşkil etmediği gibi, gerici rejimler şu yada bu şekilde desteklemek de değildir. Bütün halkların, emperyalist saldırısından silâhla korunmaya ve bu âdil işte başka halklar tarafından desteklenmeye hakları olduğu da şüphesizdir. Bu, halkların ortak anti-emperyalist savaşının bir kısmıdır.

Barış içinde yanyana yaşama siyaseti, emperyalistlerin kendi iç çelişmelerini uluslararası gerginliği artırma ve harp ocakları yakma yollarıyla çözmeye denemelerine engel olur. Bu siyaset, sosyal ve siyasal statükonun korunması yada ideolojik savaşın zayıflaması demek değildir. Bu siyaset, emperyalizme karşı güdülen sınıf mücadelesinin ulusal ve uluslararası ölçüde gelişmesine yardım eder. Kapitalist ülkelerdeki emekçilerin ve komünist partilerinin öz, daimi ve münakaşa götürmez hak ve ödevi, tekelin ve tekel egemenliğinin ortadan kaldırılması, gerçek demokratik rejimin kurulması ve her ne pahasına olursa olsun sosyalist egemenliğin kurulması uğrunda sebatlı bir sınıf savaşı gütmektir. Dünyadaki bütün komünistler bu haklı savaşı desteklerler.

Barış içinde yanyana yaşama siyasetinin gerçekleştirilmesi için gerekli koşullardan biri de, emperyalizme karşı yığılmal eylemlerdir. Harp kundaçlarına, gericiilere ve silâh imal eden tekelere karşı yöneltilen bu siyaset, baskı ve sömürünün bütün şekillerine karşı güdülen devrimci savaşı genelleştirir. Bu siyaset, bütün halklar arasındaki dostluğun sağlanmasına, sosyal kuruluşları birbirinden farklı ülkeler arasında verimli bir ekonomik, bilimsel, teknolojik v.b. işbirliğinin sosyal ilerleme yollarına gelişmesine yardım eder.

Komünistler, emperyalist çevrelerin güttüğü uluslararası gerginliği şiddetlendirme siyasetine ve bu çevrelerin soğuk harp günlerine dönme denemelerine karşı savaşı ödev bilirler. Komünistler halkların en aktüel ve en kuvvetli isteklerinden biri olan gerginliğin azaltılması isteğinden yanadırlar.

Barışın korunması için en âcil iş nükleer silâhların yayılmasını önlemek, bu silâhların yayılmamasıyla ilgili anlaşmayı hayata geçirmektir. Komünistler bu anlaşmanın tastikinden yana olup, bunu nükleer silâhsızlaşma ve nükleer silâh stoklarının imhası yolunda alınacak tedbirler zincirinin bir halkası olarak kabul ederler. Nükleer silâhların kanun dışı edilmesi, ayrıca nükleer silâh üretimine ve denemelerine son verilmesi de sağlanmalıdır.

Dünyanın ayrı ayrı yerlerinde nükleer silâhsız bölgeler yaratılmasının uluslararası havanın düzelmesi ve devletler arasında karşılıklı güvenin sağlanmasında büyük bir pratik önemi olabilir. Başlıca gayretleri nükleer silâhların yasak edilmesine yöneltmek zorunludur. Nükleer enerji yalnız barışçı amaçlarla kullanılmalıdır.

Amerikan ordularının Viyetnam'da geniş ölçüde kullandıkları bakteriyolojik ve kimyasal silâhların etkili bir şekilde yasak edilmesi uğrunda güdülen savaşı şiddetlendirmek zorunludur.

Halkların temel menfaatleri, militarizmin bütün biçimlerine, özellikle Birleşik Amerika'nın ve öbür emperyalist devletlerin harp sanayii kompleksine karşı güdülen savaşın şiddetlendirilmesini gerektirir. Bugün silâhlı savaşın yitirdiği paranın emekçilerin yaşama şartlarının iyileştirilmesine, sağlık ve eğitim işlerinin geliştirilmesine ve gelişen ülkelere yardım olarak harcanması için, bütün barışsever güçleri, harp bütçelerinin esaslı bir şekilde kısılması ve etkili bir uluslararası kontrol altında bütün dünyada tam bir silâhsızlaşmaya gidilmesi yolundaki savaşı şiddetlendirmeye çağırırız.

Barış uğrunda savaşa, ortak sorunların yanı sıra, ayrı ayrı kıtalar ve bölgelerde güvenliğin sağlanmasıyla ilgili özel yada bölgesel bir mahiyeti olan çok önemli meseleler de vardır. Birbirleriyle sıkı sıkıya bağlı olan bu meselelerin çözülmesi, bütün komünistlerin, bütün anti-emperyalist güçlerin ve tüm halkların çıkarı ve isteğine uygundur.

Dünya barışı harp bloklarının ortadan kaldırılmasını gerektirir. Komünist ve işçi partileri, emperyalist kuvvetler tarafından zorla kabul ettirilen askeri blokların ve başka devletlerin toprakları üzerinde yabancı askeri üslerin devletler arasında işbirliğine engel olduğunu kabul etmişlerdir. Güvenliğin tam garantisi ve bütün Avrupa ülkelerinin ilerleme şartlarından biri, Avrupa ülkeleri arasında eşit haklara saygıya ve bütün Avrupa uluslarının birleşik gayretlerine dayanan etkili bir güvenlik sisteminin kurulmasıdır. Sosyalist ülkeler bu görüşle hareket ederek, NATO'nun ve Varşova Antlaşmasının aynı zaman dağıtılmasını zaten teklif etmişlerdir.

Toplantı, başta Birleşik Amerika, Alman Federal Cumhuriyeti ve Büyük Britanya olmak üzere, emperyalist devletlerin NATO'nun faaliyetini daha da genişletmek yolundaki kışkırtıcı çabalarını takbih eder. Özellikle NATO'nun dağıtılması, bütün blokların, başka ülkelerin topraklarındaki bütün yabancı askeri üslerin dağıtılması ve sağlam bir kolektif güvenlik sisteminin kurulması yolunda kesin bir adım olabilir. Halklar, barışın yarına uygun olarak, emperyalist devletlerden, nükleer silâh taşıyan bombardıman uçaklarının yabancı topraklar üzerinde uçmalarına son vermelerini, nükleer silâh taşıyan gemilerin ve denizaltıların yabancı limanlara girmelerini yasak etmelerini, herhangi bir cebri hareketten ve kuvvet kullanma tehdidinden vazgeçmelerini ister.

Avrupa halklarının kaygı ve ümitlerinde birinci yeri alan mesele, Avrupa'da sağlam bir güvenliğin gerçekleştirilmesidir. Varşova Antlaşması

ülkelerinin 1966'da Bükreş'te ve 1969'da Budapeşte'de yapılan toplantılarla 1967'de Karlovi Vâr'de yapılan konferansta, Avrupa'da bir güvenlik sistemi kurmakla ilgili konkre bir faaliyet ve tedbirler programı hazırlanmıştır.

Avrupa'da halen mevcut sınırların, özellikle Oder-Nayse sınırıyla Alman Federal ve Alman Demokratik Cumhuriyetleri arasındaki sınırların dokunulmazlığı, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin uluslararası alanda hukuki bakımdan tanınması, Batı Almanya'nın eline ne şekilde olursa olsun atom silâhı verilmesi, Alman Federal Cumhuriyeti'nin bütün Almanya'yı temsil etme iddialarından vazgeçmesi, Batı Berlin'in özel bir siyasal bütün olarak tanınması, Münih diktasının başlangıçtan beri yürürlükte olmasının kabulü ve bütün yeni-nazi kurumlarının yasaklanması için savaşım zorunludur. Avrupa barışı ve güvenliği Batı Almanya'daki iktidamcı kuvvetlere gem vurulmasını, Avrupa halklarının kendi kıtalarında kendilerinin hâkim olmalarını, Birleşik Amerika'nın bu kıtanın iç işlerine karışmamasını, Avrupa devletleri arasında karşılıklı menfaate dayanan ekonomik, bilimsel ve teknik işbirliği kurulmasını, ayrıca bu ülkeler arasındaki gerginliğin gerçekten azalmasını ve karşılıklı güvene dayanan ilişkilerin kurulmasını gerektirir.

Tarafsız devletlerin dokunulmazlığı prensiplerine mutlak surette saygı gösterilmelidir. Bu devletler, gerginliğin azaltılması ve barışın sağlanması ruhuyla hareket etme alanında bütün imkânlardan faydalanırlarsa, barış içinde yanyana yaşama siyasetine önemli bir katkıda bulunabilirler.

Bu yönlerin hepsinde büyük bir faaliyet göstermek gerekir. Avrupa'nın güvenliği meselesine girişkenlik ruhuyla, konkre ve pratik tedbirlere varma gayesiyle yaklaşılmalıdır.

Bu barışçı girişimlerin başında, büyük bir Avrupa halkları kongresi toplanmalıdır. Bu kongre, bütün Avrupa devletleri arasında bir danışma toplantısı yapılmasını kolaylaştırır ve buna hazırlık olur.

Toplantı, dünya kamu oyunu, emperyalizmin saldırı hareketlerinin devamlı hedefleri olan ülke ve halkları, yani Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni ve bütün Kore halkını faal bir şekilde desteklemeye davet eder. Toplantı, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletler Teşkilatındaki kanuni haklarının tanınması ve hâlen Birleşik Amerika'nın askeri işgali altında bulunan Formosa adasının geri verilmesinden yanadır. Küba Cumhuriyeti'ni savunmak, Latin Amerika'daki ve bütün dünyadaki komünistlerle bütün diğer devrimci ve anti-emperyalist güçlerin ödevidir.

Biz komünistler, emperyalizmin bütün saldırganlık hareketlerine, emperyalizmin ayrı ayrı yerlerde harp çıkarmasına ve dünyanın herhangi bir köşesinde şu yada bu şekilde müdahalelerde bulunmasına karşı eylem birliğine çağırırız. Emperyalizmin ve İsrail'in yönetici çevrelerinin gütmeye devam ettikleri siyaset karşısında, İsraili saldırganlar tarafından işgal edilen toprakların geri verilmesini isteyen Arap halklarıyla dayanışma halinde

olduğumuzu bildiririz. Bu, Yakın Doğu'da barışın ve siyasal düzenin, BMT Güvenlik Konseyi'nin 1967 Kasım'ındaki kararının tamamen hayata geçirilmesine dayanarak yeniden tesisinin âcil ve mutlak şartıdır.

Komünistler, bağımsızlık ve ulusal egemenlikleri uğrunda, emperyalist çevrelerin ve tekelin bütün ekonomik ve siyasal hegemonyasından kurtuluş uğrunda, emperyalist devletler tarafından zorla kabul ettirilen askeri birlik ve bloklardan ayrılma uğrunda ve bu kıtalarda silâhlı savaşın şiddetlendirmek, gerginlik ocaklarını muhafaza etmek ve yenilerini yaratmak isteyen emperyalist eğilimlere karşı, yabancı askeri üslerin kaldırılması ve halkların serbestçe gelişmesine yardım eden ilişkilerin kurulması için Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının yürüttükleri savaşa dayanışma halinde olduklarını teyit ederler.

Dünyamız sömürgeciğin pisliğinden tamamen temizlemek, bunun en son ocaklarını söndürmek, yeni ve maske altında gizlenmiş şekilde yeniden doğmasına engel olmak çağımızın buyruğudur.

Bütün iyi niyet sahibi insanları ve tüm demokrasi taraftarlarını, sömürgeciğin artıklarını temizlemek üzere işbirliğine ve yeni-sömürgeciğe karşı savaşa çağırırız. Biz, Angola, Mozambik, Gine-Risau, Zimbabve, Namibiya ve Güney Afrika yurtseverlerini ve bütün ezilen halkları desteklemek için uluslararası çapta kesin tedbirler alınmasından yanayız.

Zamanımızın en önemli sorunlarından biri olup, komünist ve işçi partilerinin kamuoyunun dikkatini çektikleri ve çözümü için kesin olarak savaş-tıkları mesele, birçok ülkelerin ve bazı kıtaların geriliğini, uzun bir sömürgeci ve emperyalist egemenliğinin doğurduğu geriliği ortadan kaldırmaktır.

Şimdi bu ülkelerin başlıca ödevi, ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmedir, bu da yalnız emperyalizmden gerçekten kurtulmakla ve büyük demokratik ve devrimci değişiklikler yapmakla mümkündür. Bu meseleyi çözmek için her ülkenin bütün ilerici güçlerini seferber edip birleştirmek, ayrıca bu ülkelerin kendi aralarında ve sosyalist ülkelerle karşılıklı çıkara dayanan ilişkilerini geliştirmek zorunludur.

Faşizm tehlikesine karşı savaşı gücündirmenin, faşist tarafları provokasyonlara amansızca karşı koymanın zorunlu olduğuna inanıyoruz. Emperyalizm bunalımının şiddetlendiği, irticacı demokratik ve devrimci kuvvetleri ezmek için kaba baskı usulleri uygulamaya gayretlerini arttırdığı zamanlarda faşizm faaliyetini artırır. Neo-faşizm Yunanistan iktidarı ele geçirmiştir. İspanya'da aşırı sağcılar faşist baskı usullerine dönmeye yelteniyor ve güçlü yığın hareketini durdurmak için boş gayretler sarfediyorlar. Portekiz'de halk hareketinin baskısı altında bunalım geçiren faşizm, terörist siyasetini demagoji ve liberalizasyona gizlemeye çalışıyor. Batı Almanya'da yeni-naziler iktidara geçme isteklerini açtıkları açığa ilân ettiler. Başka ülkelerde de yeni-faşist kuvvetler faaliyete geçiyorlar. Yeni-faşizm, gerici hükümet darbeleri teşkilatlandıran emperyalist istihbarat servislerinin faaliyetiyle birleşiyor.

Faşizmin bütün bu belirtileri, halk yığınlarının gittikçe büyüyen karşı-kayması ile karşılaşıyor. Bu karşıkoymanın başarılı olması için faşizme karşı olan bütün güçlerin birlikte hareket etmesi, bundan başka tüm komünist ve işçi partilerinin, bütün ülkelerdeki demokratik ve ilerici hareketlerin uluslararası desteğinin kuvvetlendirilmesi gerekir.

Faşist rejimlere karşı güdülen savaş, emperyalizme karşı ve demokratik özgürlükler uğrunda hareketin önemli bir kısmıdır. Siyasal durumları, dünya görüşleri ve dinsel inançları ne olursa olsun, bütün demokratları ve özgürlük taraftarlarının ortak ödevi, İspanya ve Portekiz hükümetleri, Yunanistan'da gerici albaylar cuntası, Latin Amerika'da askeri oligarşi klipleri gibi gerici ve faşizm odaklarına, ayrıca Amerikan emperyalizmine hizmet eden bütün zorbalık rejimlerine karşı savaştan ilerici ulusal güçlere gösterilen reel desteği daha da artırmaktır.

Biz komünistler, dünyadaki bütün namuslu insanları, yeniden, insanlık düşmanı ideolojilere ve ırkçılık faaliyetlere karşı yürütülen savaşta gayretlerimizi birleştirmeye çağırıyoruz. Birleşik Amerika'daki 25 milyonluk zenci topluluğuna barbarca zulmedilmesi, Güney Afrika'da ve Rodexya'da ırkçı terör, İsrail'in işgali altındaki topraklarda ve İsrail'de yaşayan Arapların baskı altında tutulması, ırkçı ve milliyetçi ayırım yapılması, gerici kapitalist güçler tarafından alevlendirilen ve yığınları siyasal alanda şaşırtmak için yararlanılan siyonizm ve yahudi olayları gibi çağımızın en yüz kızartıcı olaylarına karşı geniş bir protesto hareketine geçmeye çağırırız.

Emperyalizm, halkları birbirinden ayırmak ve kendi egemenliğini devam ettirmek amacıyla ırkçıktan faydalanan. Geniş halk yığınları ırkçılığı takbih ediyor; bunlar ırkçılığa karşı aktif bir savaşa sevk edilebilirler. Halklar, bu eylemleri sırasında, ırkçılığın yokedilmesinin, emperyalizme ve emperyalizmin ideolojik temellerine karşı yürütülen savaşla sıkı sıkıya bağlı olduğunu anlayacaklardır.

İnsanlığın temel özgürlüklerini ortadan kaldırmak isteyen emperyalizme karşı yürütülen savaşın çıkarı, söz, basın, toplantı, gösteri ve örgütlenme özgürlüklerinin kazanılması ve savunulması, bütün fertlerin eşit haklara sahip olması, toplum hayatının her yönünün demokratikleştirilmesi uğrunda yorulmaksızın savaşmayı gerektirir. Çetin sınıf savaşlarında elde edilen demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmak için halk olayları kanunları da dahil her çareye başvuran iktidarı ne alandaki bütün çabaları sert bir direnme ile karşılanmalıdır. Ölümle karşı karşıya bulunan yurtsever ve demokratların kurtarılması, komünistler ve yurtseverlere karşı keyfi adli tedbirlere ne verilmesi için hem ulusal, hem de uluslararası çapta sistematik eylemlerde bulunulmalıdır. Zindanlarda çürütülen yurtsever ve demokratların kurtarılması için mücadele edilmeli, politik sığınma hakkı savunulmalıdır.

Biz komünistler, ulusların ve millî azınlıkların şu yada bu şekilde ezilmesine karşı savaşıyoruz. Her ulusun yada millî grupun öz kültürünü ve dilini

32

geliştirmesinden yanayız. Biz, bütün ulusların mukaddatlarını kendilerinin belirleme hakkını kesin olarak savunuyoruz.

Biz komünistler, tekeli kapitalin egemenliğine karşı ve gerçekleştikleri takdirde emperyalizmin durumunu zayıflatmak ve egemenliğini temelinden sarsacak demokratik istekler uğrunda kesin bir savaş yürütülmeden, emperyalizmin saldırganlık siyasetine ne verilemeyeceğine, sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin ortadan kaldırılmayacağına, faşizm ve ırkçılığın yok edilemeyeceğine inanıyoruz. İşçi hareketinin son amacına erişilmesini sağlayan elverişli koşullar ancak bu savaş sayesinde yaratılabilir.

Bugünkü durum, emperyalizme karşı savaşta, sosyalist ülkelerin halklarıyla uluslararası işçi hareketinin bütün müzreleri ve ulusal kurtuluş hareketi arasındaki savaşçı dayanışmanın daha da sağlamlaştırılmasını gerektirir.

Komünistlerin kanısınca emperyalizmin güttüğü hunharlık siyasetinin maskesini düşürmeye ve onun saldırganlık niyet ve plânlarına karşı kamuoyunu uyaklığını artırmaya devam etme ödevi, günümüzün en aktüel meselelerinden biridir.

Danışma Toplantısına katılanlar, işçileri, köylüleri, memurları, gençliği, üniversite öğrencilerini, aydınları ve kadınları temsil eden bütün örgütleri, çeşitli siyasal, felsefi ve dinsel inançlara bağlı sosyal tabaka ve grupları, kapitalist ülkelerin realist düşünen siyaset adamlarını, bütün demokratik partileri, ulusal ve uluslararası ilerici toplumsal örgütleri, gerginliğin giderilmesi ve barışın savunulması uğrunda yürütülen anti-emperyalist savaşta ortak eylemlerde bulunmak için, gayretlerini komünist partilerinin gayretleriyle birleştirmeye çağırılır.

Komünistler, bütün ilerici, yurtsever ve barışsever güçleri hem ulusal, hem bölgesel, hem de dünya çapında eylem birliğinin hazırlanması ve gerçekleştirilmesinde en demokratik usullerden yararlanır.

Komünistler, büyük sayıdaki çeşitli anti-emperyalist akım ve hareketler arasında, bu hareket ve akımların bağımsızlığını ve orijinalliğini gözönünde bulundurarak ve buna saygı göstererek, daha büyük bir karşılıklı anlayışa varılması için ellerinden geleni yapacaklardır. Hep birlikte eylemlerde bulunmak için gönüllü olarak ve karşılıklı anlaşmaya dayanarak seçilen ortak eylem biçimleri sayesinde emperyalizme karşı yürütülen savaş, zamanımızın ihtiyaçlarına uygun yeni bir düzeye yükseltilebilir.

IV

Danışma Toplantısına katılanlar, halkların önünde duran meselelerin çözümünde komünist ve işçi partilerinin katkısını daha da artırmak için en önemli şartın, komünist hareketinin birliğini zamanımızın ihtiyaçlarına uygun daha yüksek bir düzeye ulaştırmak olduğuna inanır. Bunun için bütün partiler azimle ve aralıksız olarak çalışmalıdır. Komünist ve işçi partilerinin sıkı birliği bütün anti-emperyalist güçlerin birleşmesini sağlan ve önemli etkidir.

33

Danışma Toplantısına katılanlar, kardeş partiler arasındaki karşılıklı ilişkilerin, proleter enternasyonalizmi, dayanışma ve karşılıklı destekleme, bağımsızlık, hak eşitliği ve birbirlerinin iç işlerine karışmama prensipleri temeline dayandığı hakkındaki görüşlerinin ortak olduğunu teyit ederler. Bütün bu prensiplere sıkı sıkıya riayet edilmesi, kardeş partiler arasındaki yoldaşça işbirliğinin gelişmesini ve komünist hareketi birliğinin sağlanmasını sağlayan zorunlu bir şarttır. Komünist hareketinde kabullenen esaslara uygun olarak yapılan iki taraflı konsültasyonlar, bölgesel görüşmeler ve uluslararası toplantılar kardeş partiler arasında doğal işbirliğinin biçimleridir. Bu prensip ve biçimler, dünyadaki devrim sürecinin çeşitli şekillerde geliştiği koşullarda, komünist ve işçi partilerinin ortak amaç uğrunda yürüttükleri savaşta gayretlerini birleştirmeleri için gerekli bütün olanakları yaratmaktadır. Bütün partiler eşit haklara sahiptir. Bugün uluslararası komünist hareketinde bir yönetici merkez yoktur. Bu koşullar içinde partilerin önünde duran meselelerin başıyla çözümü için, eylemlerinin gönüllü olarak koordine edilip düzenlenmesi gittikçe büyüyen bir önem kazanmaktadır.

Komünist ve işçi partilerinin eylem birliği, komünist hareketinin, Marksizm-Leninizm temellerine dayanarak sıkıca birleşmesine yardım eder. Günümüzdeki devrimci ve genel demokratik hareketlerin önünde duran önemli pratik ödevlerin çözülmesi için yapılacak dayanışmalı eylemler, komünist hareketinin çeşitli müzreleri arasında gerekli tecrübe değişimine yardım eder. Bu eylemler, Marksizm-Leninizm teorisinin zenginleşmesini ve yaratıcı bir şekilde gelişmesini, aktüel siyasal meselelerde enter-nasyonalist ve devrimci mevzilerin sağlanmasını sağlar.

Danışma Toplantısına katılanlar, temsil ettikleri partilerin, uluslararası kapitali yenme yolunda, emekçi yığınlarının çıkan ve sosyal gelişme için ellerinden geleni yapmak azminde olduklarını bildirirler. Bu partiler, emperyalizme karşı, bütün demokratik isteklerin gerçekleşmesine yönelik ortak eylemleri, sosyalist devrim ve insanın insan tarafından sömürülmesi sisteminin ortadan kaldırılması uğrunda yürütülen savaşın bir parçası olarak kabul ederler.

Danışma Toplantısına katılanlar şuna kaanidirler ki, her komünist partisinin güttüğü siyasetin etkinliği bunların kendi ülkelerindeki başlanlarına olduğu gibi diğer partilerin başlanlarına ve aralarındaki dayanışma derecesine de bağlıdır. Her komünist partisi, eylemlerinden, kendi işçi sınıfı ve halkı önünde, aynı zamanda uluslararası işçi sınıfı önünde sorumludur. Her komünist ve işçi partisinin ulusal sorumluluğu ile uluslararası sorumluluğu birbirinden ayrılmaz.

Marksist-Leninistler, hem yurtsever, hem de enternasyonalistler; bunlar hem ulusal kopanıklığa ve ulusal çıkarların inkârına ya da küçümsenmesine, hem de hegemonya eğilimlerine karşıdır. Komünist partiler - işçi sınıfının ve bütün emekçilerin partileri - gerçek ulusal çıkarlara hiyanet eden gerici sınıfların aksine olarak, bütün bu çıkarların bayraktardır.

34

Kapitalizm şartlarında savaştan komünist partilerinin proleter enternasyonalizmi davasına en büyük katkıları, egemenliğin işçi sınıfı ve mütefikleri tarafından ele alınması olacaktır.

Komünist ve işçi partileri, konkre ödevlerin kendilerine özgü metotlarla çözümünü gerektiren çok çeşitli koşullar içinde faaliyette bulunuyorlar. Her parti, Marksizm-Leninizm prensiplerine dayanarak ve ulusal konkre şartları gözönünde bulundurarak, politikalarını kendi başlarına hazırlar, sosyalizme barışçı veya barışçı olmayan yoldan geçişini duruma göre kendisi kararlaştırır, ülkesinde sosyalizm kuruculuğunun biçim ve metotlarını kendisi tayin eder. Öle yandan, komünistlerin eylem koşullarının ve pratik ödevleri çözme biçimlerinin çeşitliliği, hatta şu veya bu konudaki fikir ayrılığı, kardeş partilerin, uluslararası alanda ve özellikle anti-emperyalist savaşın temel sorunlarında ahenkli bir işbirliği yapmalarına engel olmamalıdır.

Her komünist partisi içinde birlik ne kadar kuvvetli olursa, o parti, hem kendi ülkesindeki, hem de uluslararası komünist hareketindeki rolünü o kadar iyi oynar.

Komünistler iyi biliyorlar ki, hareketimiz, gelişmesi sürecinde muazzam tarihsel zaferlerle birlikte, son yıllarda büyük zorluklarla da karşılaşmıştır. Fakat bu zorlukların yenileceğine inanılmaktadır. Bu inanç şu temellere dayanmaktadır: uluslararası işçi sınıfının perspektif amaçları ile çıkarları ortak; her parti, önüne çıkan sorunları hem ulusal ve enternasyonal çıkarlara, hem de komünistlerin devrimci misyonlarına en uygun bir şekilde çözme yeteneklerine sahiptir. Bu inanç, komünistlerin uluslararası çapta birleşme azmine dayanmaktadır.

Komünist ve işçi partileri, bazı görüş ayrılıklarına rağmen, emperyalizme karşı tek cephe halinde savaşmak azminde olduklarını teyit ederler.

Görüş ayrılıklarından bazıları fikir teatisi sırasında giderilmekte ya da olayların gelişmesi tartışmalı sorunları aydınlatma kavuşturmakta ve bunlar ortadan silinmektedir. Bazıları uzun zaman sürer. Toplantı, tartışma meselelerinin partiler arasındaki bütün işbirliği biçimlerinin sağlanmasını, partiler arasındaki bağların genişletilmesi, tecrübelerden karşılıklı faydalanılması, kardeşçe tartışma ve konsültasyonlar, ayrıca uluslararası alanda eylem birliği yoluyla doğru olarak çözülebileceği ve çözülmeye gerektiği kanısındadır. Her partinin uluslararası ödevi, bütün partiler arasındaki ilişkilerin iyileşmesine ve karşılıklı güvenin gelişmesine yardım etmek, uluslararası komünist hareketi birliğinin sağlanmasını için yeni gayretler sarfetmektir. Konkre olayların kolektif şekilde çözülmesi bu birliğin sağlanmasına yardım eder.

Ortak anti-emperyalist eylemler doğrultusunda, dünya devrimi sürecinde Marksist-Leninist partilerin ideolojik ve siyasal rolünün daha da büyümesini gerektirir. Devrim, demokrasi ve kurtuluş hareketlerinin ön saflarında yer alan komünistler, burjuva ideolojisine karşı amansızca savaşmaya, emekçilere, savaşların gerçek anlamını ve zaferle ulaşma yollarını açık-

35

lamaya ilerde de devam edeceklerdir. Komünistler, emperyalizme karşı başarılı bir biçimde savaşmak ve devalları zafere ulaştırmak için, işçi hareketi, geniş halk yığınları ve bu arada gençlik arasında bilimsel sosyalizm fikirlerini yayacak, kendi prensiplerini sebatla savunacak, Marksizm-Leninizmin zaferini sağlayacak, teori ve siyasetin sağcı ve solcu tahriflerine, revizyonizme, dogmatizme ve avantürist solcu sekteleşme karşı konke koşullara uygun metotlarla savaşacaklardır. Yukarıda adı geçen eğilimler, genel olarak, savaş çekilebilecek reel güçlerin önemini değerlendirememektedir.

Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine içten bağlılık, kendi halklarının çıkarlarına ve genel sosyalizm davasına fedakârla ve sadakatla hizmet, komünist ve işçi partileri arasındaki eylem birliğinin etkili olması ve doğru bir yön alması için şarttır, tarihsel amaçlarına ulaşabilmesinin teminatıdır.

Komünist hareketi, çağdaş toplumun ayrılmaz bir kısmı ve en aktif gücüdür. Bunun için de, komünist ve işçi partilerini kanun dışı ilan etmek, halkların demokratik haklarına ve hayatı menfaatlerine tecavüz etmektir. Toplantıya katılanlar, ülkelerinin siyasal hayatına legal olarak katılması uğrunda savaşan bütün komünist partilerini istisnasız desteklerler. Biz, Endonezya, İspanya, Portekiz, Yunanistan, Bolivya, Brezilya, Kolumbiya, Meksika, Venezüella, Panama, Paraguay, Guatemala, Güney Afrika, Siyam, Haiti, Malezya, İran, Filipin ve başka ülkelerde ezilen binlerce komünist, demokrat ve devrimcinin, kurbanı oldukları kanlı baskı ve terörü nefretle takbih ederiz.

Biz, faşist ve diktatörlük rejimlerinin ve kapitalist ülkelerin zindanlarında çürüyen ve genel savaşla bizlerle silâh arkadaşlığı edenleri desteklediğimizi ve kurtarılmaları için savaşmakta olduğumuzu bildiririz.

Danışma Toplantısına katılanlar, bu toplantıyı, dünya komünist hareketinin birleşmesi yolunda önemli bir adım olarak kabul ederler. Komünistlere göre bazı komünist partilerinin toplantıya katılmamaları, istisnasız bütün komünist ve işçi partileri arasındaki kardeşçe bağlara ve işbirliğine engel olmamalıdır. Toplantıya katılanlar, emperyalizme karşı, uluslararası işçi hareketinin genel amaçları uğrunda yürütülen savaşta, bu toplantıya katılmayan komünist ve işçi partileriyle de işbirliği yapmaya kararlıdır.

*

Emperyalizme karşı yürütülen savaş, uzun, inatçı ve ağırdır. İleride kaçınılmaz şiddetli sınıf çarpışmaları olacaktır. Emperyalizmin ve iç gericiliğin mevzilerine hücum şiddetlendirmek gerekir. Devrimci ve ilerici güçlerin zaferi kaçınılmazdır.

Sosyalist ülkelerin halkları, kapitalist ülkelerin proleterleri ve bütün demokratik güçler, kurtulmuş olan ve hâlâ baskı altında bulunan halkları; emperyalizme karşı, barış, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme, demokrasi ve sosyalizm için yürütülen savaşta birleşsin!

36

Viyetnam'a bağımsızlık, özgürlük ve barış

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısının çağırısı

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısı, kardeş Viyetnam halkına hararetle savaşçı selâmlarını sunar ve Amerika Birleşik Devletleri'nin saldırısına karşı yürüttüğü savaşta kazanmakta olduğu tarihsel zaferlerinden dolayı kendisini tebrik eder.

Viyetnam halkının öncüsü Viyetnam Emekçiler Partisi'yle onun Merkez Komitesine, büyük yurtsever, enternasyonalist ve uluslararası Komünist hareketinin seçkin faaliyetçisi Ho Şi Min yoldaşa özel selâmlarını sunar. Viyetnam Emekçiler Partisi, Birleşik Amerika emperyalizminin saldırısına karşı yürütülen savaşın esinleyici ve yönetici gücüdür. O, ulusal çıkarları aralıksız olarak korumaktadır ve Güney Doğu Asya'da sosyalizmin ön karakoludur.

Güney Viyetnamlıların meşru temsilcisi, Birleşik Amerika'nın saldırısına karşı yürütülen kahramanca savaşın tecrübeli organizatörü ve önderi Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesine hareketli selâmlarını sunar. Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin politik programı, tüm güney Viyetnamlıların, haklı bir savaşta, kurtuluş savaşında birleşmelerini sağlayan bir plâfordur.

Uluslararası Danışma Toplantısı, Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesinin 8 Mayıs 1969 tarihinde teklif ettiği programı tamamiyle desteklemektedir.

Bu programda, «Viyetnam'da barışın yeniden kurulmasına katkıda bulunmak üzere, Güney Viyetnam probleminin genel çözümünün prensipleri ve başlıca muhtevası» 10 maddede toplanmıştır.

Adı geçen program, Viyetnam hakkındaki 1954 tarihli Cenevre anlaşmalarını prensipleri ve Viyetnam'ın şimdiki durumu gözönünde bulundurularak hazırlanmıştır. Öte yandan, Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin 5 maddelik programına ve tutumuna dayanmakta, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'nin 4 maddelik görüşüne uygun bulunmaktadır. Güney Viyetnam problemi hakkındaki çözüm teklifi, Viyetnam halkının ulusal haklarına ve tüm dünya barışının çıkarlarına tamamiyle uygundur. Bu çözüm yolu, Güney Viyetnamlıların kendi kaderlerini belirleme hakkını ve Viyetnam'da sürekli barışı güvence altına almaktadır, aynı zamanda Hindicini'deki diğer halkların çıkarlarına da uygun bulunmaktadır.

Viyetnam halkının yurdunu savunmak için savaş yürütmeye hakkı kutsal bir haktır. Bu, aynı zamanda, bütün halkların vazgeçilmez savunma hakkıdır.

Viyetnam halkının özgürlük ve bağımsızlık savaşçı, diğer halklarda derin bir saygı ve hayranlık duygusu uyandırmaktadır. Viyetnam halkının metin-

37

liği, kahramanlığı ve zafere inancı, emperyalizme karşı, barışı koruma uğrunda, halkları sömür ve baskıdan kurtarmak için yürütülen savaşlarda örnek olmakta, itici bir rol oynamaktadır.

Viyetnam halkı, yurdunu savunurken, bir yandan da, enternasyonal ödevini yerine getirmekte, bütün dünyada barışın sağlanması gibi asil bir amaca hizmet etmektedir. Viyetnam halkının alabildiğine haklı olan bu savaşında biz, ta baştan beri azimle onun yanındayız ve kendisiyle dayanışma halindeyiz.

Viyetnam halkının Amerikan saldırısına karşı yürüttüğü kahramanca savaş, sosyalizme emperyalizm, ilerici güçlerle gericiler arasında yürütülen evrensel savaşın en önemli bir kesimidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nin emperyalist güçleri, Viyetnam'a karşı silâhlı bir savaşa girişmek suretiyle, sosyalizmin Asya'daki ön karakollarından birini yok etmek, Hindicini halklarının barışa, özgürlük ve uygarlığa giden yollarını kapamak, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci ulusal kurtuluş hareketine ezici bir darbe indirmek, sosyalist ülkelerle tüm anti-emperyalist güçler arasındaki dayanışmanın temellerini çöktürmek amacını gütmüştür.

Fakat, Birleşik Amerika'nın bu plânları suya düşmeye mahkûmdur.

Sosyalist ülkelerin ve en başta Sovyetler Birliği'nin, aynı zamanda, dünyadaki tüm barışçı halkların büyük desteği ile Viyetnam halkı, Birleşik Amerika'ya, emperyalizmin bu en kudretli gücüne, üstün kudretinin sona ereceğini göstermiştir.

Amerikalı saldırganların Viyetnam halkına karşı işlemekte olduğu barbarca cinayetler, biyolojik, kimyasal s.v. gibi yığılma imha araçlarına başvurmaları – tam anlamıyla yok etme yolunda yürümesi – tüm insanlar tarafından derin bir nefretle karşılanmaktadır. Bunlar, emperyalizmin insanlık düşmanı gerçek çehresini ortaya koymaktadır.

Bütün bu canavarlıklar, saldırganın, en geniş yığınlar ve hatta bazı kapitalist ülkelerin yönetici çevreleri arasında politik ve manevi bakımdan yapayalnız kalması sürecini hızlandırmıştır. Amerika Birleşik Devletlerinde bile, Viyetnam'daki pis harbe karşı olanların sayısı gittikçe artmakta ve bu harbin sonuçları Amerikan toplumunu sarsmaktadır.

Viyetnam halkının kahramanlık destanı, anti-emperyalist halk hareketini güçlendiren etkenlerden biridir. Ve bu etken, gençliğin ve üniversite öğrencilerinin savaşçı eylemlerinde de önemli bir rol oynamaktadır.

Salırgan, muazzam harp tekiğinden yararlanmasına rağmen, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti topraklarını bombalamaktan kayıtsız-şartsız vazgeçmek ve Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin hak eşitliğine dayanan katılığı ile dörtl müzakerelere razı olmak zorunda kalmıştır. Güney Viyetnam Halk Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri, Birleşik Amerikalı saldırganlara ve bunların kuklalarına aralıksız olarak ağır darbeler indirmektedir. Güney Viyetnam'ın daha büyük kesiminde halk idaresi kurulmuş bulun-

38

maktadır. Tamamiyle iflâs etmiş olan kukla rejimi yalnız Birleşik Amerika emperyalizminin desteği ile tutunabilmektedir.

Viyetnam halkının başarılı savaşı, dünya güçleri arasındaki değişikliğe ve sosyalizm, demokrasi ve ulusal kurtuluş güçlerinin dünya çapında artan kudretine olumlu etkilerde bulunmaktadır.

Birleşik Amerika'nın saldırısı karşısında Viyetnam'ı desteklemek için girişilen geniş hareket, uluslararası komünist hareketinin ve tüm anti-emperyalist güçlerin, insanlığın ortak düşmanı olan emperyalizme savaşta birleşmek ve işbirliği yapmak için sarfettikleri gayretlerde en açık ve konke ifadesini bulmuştur.

Viyetnam yurtseverlerinin savaşı şunu göstermiştir: Emperyalizme karşı, özgürlük ve bağımsızlığı uğrunda savaşan, Sovyetler Birliği ile diğer bütün sosyalist ülkeler ve dünyadaki tüm barışçı güçler tarafından desteklenen bir halk, yenilgiye uğratılmaz.

Ortak düşman emperyalizme karşı yürütülen savaşta uluslararası komünist hareketinin ve bütün anti-emperyalist güçlerin birlik ve dayanışması ne derecede sağlamsa, başarıları da o derecede büyük olur.

Komünist ve işçi partileri, halkların özgürlüklerini büyük bir azimle savunur ve emperyalizmin saldırı politikasına karşı yürütülen savaşa çetin bir metanetle öncülük ederlerse, halk yığınlarının anti-emperyalist hareketi daha genişler ve daha etkili gelişir.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki militarist çevreler, ağır yenilgilere uğramalarına rağmen Viyetnam üzerindeki yeni-sömürgeci saldırganlık plânlardan vazgeçmemişlerdir. Onlar, harbi genişletmeyi hedef tutan çok tehlikeli bir yolda inatla yürüyorlar. Laos üzerindeki bombardımanları şiddetlendirmeleri ve tarafsız Kamboçya'ya daimi provokasyonları bunun delilleridir.

Birleşik Amerika hükümeti ve Paris'teki temsilcileri, Viyetnam Demokratik Cumhuriyeti'yle Güney Viyetnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin haklı istekleri üzerinde ameli ve realist görüşmeler yapılması ile ilgili isteklerini inatla reddediyorlar. Birleşik Amerika'nın saldırganlık ortaklarının Güney Viyetnam'daki bütün askerlerinin kayıtsız-şartsız geri çekilmesi ile isteklerin başında geliyor. Birleşik Amerika hükümeti ve Paris'teki temsilcileri, bu haklı istekleri kabul edecekleri yerde, demagojik manevralarla dünya kamuoyunu şaşırtmaya ve savaş alanlarında kazanamadıkları başarıyı, baskı yolu ile masa başında kazanmaya çabalyorlar.

Bunlar, Birleşik Amerika'nın ve uygulanan Güney Viyetnam'daki askerlerinin tamamiyle ve kayıtsız-şartsız geri çekilmesi probleminin, bu temel sorunun çözülmesinde yavaşlıyor ve iki tarafın da askerlerini geri çekmesi tezinde ısrar ediyorlar.

Salırgan, bu suretle, kendisini, kurbanı ile yan yana koyuyor. Ne var ki, Birleşik Amerika emperyalizmi, Viyetnam harbinin kendisinin açtığı ve saldırganı devam etmekte olduğu gerçeğini saklamaya hiçbir zaman muvaffak olamayacaktır.

39

Birleşik Amerika'nın Vietnam'a saldırısı, bütün dünya barışı için daima bir tehlike olmaktan devam ediyor. Zira bu saldırı, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme uğrunda savaşan bütün halkları açıkça tehdit ediyor. Proletarya enternasyonalizmi prensiplerine bağlı olan uluslararası komünist ve işçi hareketi, ileride de, kardeşçe dayanışma ruhunda, Vietnam halkına, onun haklı davası tam zafere ulaşmaya kadar gerekli olan bütün yardımları yapmaya devam edecektir. Komünist ve işçi partileri, tüm dünya barışı davasına, özgürlük ve sosyalizm davasına bu suretle büyük katkıda bulunmaktadır.

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Dayanışma Toplantısı şunu kesin olarak bildirir: Vietnam probleminin hakkaniyetli çözümü, ancak, Vietnam halkının temel ulusal haklarının garanti altına alınmasıyla mümkündür.

Vietnam halkının savaşı artık önemli bir aşamada bulunmaktadır. Vietnam Demokratik Cumhuriyetiyle Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin teşebbüsleriyle, bu problem hakkaniyetli politik çözümü için gerekli bütün koşullar yaratılmıştır. İşte böyle bir durum içinde biz, aşağıdaki işlerin gerçekleştirilmesi üzerinde ısrarla duruyoruz:

Birleşik Amerika, Paris'teki dörtlü müzakereleri engelleme tutumundan vazgeçmelidir.

Birleşik Amerika, Vietnam'daki saldırısına derhal son vermeli, kendi askerleriyle uydularının askerlerini Güney Vietnam'dan tamamiyle ve kayıtsız-şartsız çekmelidir.

Birleşik Amerika, Güney Vietnamlılara, iç meselelerini, dış müdahale olmadan, kendi başlarında çözme hakkını tanımalıdır.

Birleşik Amerika, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin egemenlik ve güvenliğine yönelen bütün eylemlerine son vermelidir.

Birleşik Amerika, Laos'a müdahale ve saldırılarına son vermeli, Kamboçya'nın toprak bütünlüğünü ihlalden vazgeçmeli, bu ülkenin sınırlarını tanımalı, Güney Doğu ve Doğu Asya devletlerine saldırganlık amaçlarından vazgeçmeli, 1954 ve 1962 Cenevre anlaşmalarına sıkı sıkıya riayet etmelidir.

Taylân, Yeni Zelanda, Avusturalya ve Güney Kore kukla rejimi, aynı zamanda Alman Federal Cumhuriyetiyle Japonya, Birleşik Amerika'nın Vietnam'daki saldırı hareketine açık ve gizli katılmalarına son vermeli-dirler.

Halkların barış, adalet, özgürlük ve bağımsızlık içinde yaşamaları için isteyen bütün namuslu insanlara, milyonlarca komünist adına şu çağrıda bulunuyoruz:

Amerikan emperyalizminin Vietnam'da sürdürdüğü barbarca harbi daha büyük bir azimle, daha gür seslerle protesto ediniz!

Kahraman Vietnam halkıyla uluslararası dayanışma hareketine daha aktif olarak katılınız!

40

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Dayanışma Toplantısının 16 Haziran 1969 günü kabul ettiği

Barışı Koruma bildirgesi

Moskova Uluslararası Dayanışma Toplantısında bir araya gelen biz Komünist ve İşçi Partileri temsilcileri, dünya halklarını, değişik dinsel inançlara ve politik görüşlere sahip bütün insanları, barışı savunmak ve kuvvetlendirmek için ortak eylemlerde bulunmaya çağırıyoruz.

Bu savaş, en önemli bir dava uğrunda, insanlığın geleceği için yürütülüyor. İçinde yaşadığımız yüzyılın ilk yarısında iki dünya harbi yapıldı. Bunlarda 70 milyondan fazla insan hayatını kaybetti, binlerce şehir ve köy yeryüzünden silindi. Hiroşima üzerinde bir mantar biçiminde yükseler korkunc atom heyulâsı, emperyalizmin tutuşturduğu muvaffak olabildiği takdirde kopacak olan üçüncü dünya harbinin getireceği sonuçlar hakkında feci bir ihtardır.

Zamanımızda nükleer bombalar, birkaç dakika içinde her kıtaya ulaşır ve geniş bölgelerde taştış üstünde bırakmaz. İşte bu koşullar içinde potansiyel bir dünya harbi, yüz milyonlarca insanın ölümüne sebep olacak, dünya uygarlık ve kültürü yeryüzünden silinecektir.

Harpler, halkların özgürlüklerine saldırı, baskı ve kısıtlamalar, hep emperyalizmin güttüğü politikadan doğmaktadır.

Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere emperyalizm, silâhlanma yarışını hızlandırmakta, uluslararası gerginliği şiddetlendirmekte, yeryüzünün çeşitli bölgelerinde anlaşmazlıklar çıkarmakta, mahalli harpler açmaktadır. Halkların özgürlüklerinin yemini düşmanı Amerikan emperyalizmi, ulusal kurtuluş hareketini boğmak için her çareye başvurmakta, gerici hükümet darbeleri örgütlemekte, halk düşmanı rejimleri halkların başına belâ edip desteklemektedir.

Amerikan emperyalistleri, Vietnam'da, yıllardan beri en barbarca araçlarla bir saldırganlık harbi sürdürüyor.

Yakın Doğu, İsrail'in Arap halklarına saldırısı sonucunda tehlikeli bir gerginlik ocağı haline almıştır. Ve bu gerginlik, her an bir harp yangınına dönüşebilir.

Emperyalizmin Küba'ya karşı, Kore kıyılarında, Asya, Afrika ve Latin Amerikanın çeşitli devletlerine karşı yapmakta olduğu provokasyonlar, barışı daimi olarak tehdit eden tehlikelerdir.

Avrupa'nın ortasında harpçi Batı Alman emperyalizmi kuvvet toplamakta, neo-nazizm baş kaldırmaktadır. Sırtını saldırgan NATO blokuna dayamış olan, Amerikan emperyalizmiyle sıkı bir işbirliği içinde eylemlerde bulunan ve Hitler Almanyasının bozguna uğramasından hiçbir ders almamış olan Bon yönetici çevreleri, intikam politikası gütmekte, nükleer silâh-

42

Birleşik Amerika askerleriyle uydularına ait askerlerin Vietnam'dan geri alınmalarını ısrarla isteyiniz!

Vietnam meselesinin, Vietnam halkının değişmez hakkının garanti altına alınması temeli üzerinde, barış yoluyla derhal çözülmesi için ısrar ediniz!

Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin 10 maddelik teklifini destekleyiniz!

Birleşik Amerika'nın saldırısına karşı savaşan Vietnam halkını desteklemek amacıyla, anti-emperyalist ve barışçı güçleri, yeni, çeşitli, daha güçlü ve ahenkli eylemlerini derhal yaygınlaştırmaya çağırıyoruz!

Salırganların ve uydularının asker, silâh ve malzeme sevkiyatını boykot ediniz!

Cenevre Antlaşmasının imzalanmamasının yıldönümü olan 20 Temmuz gününü, Vietnamla uluslararası dayanışma günü, Birleşik Amerika'yı saldırısına son vermeye zorlamak için mücadele günü haline getirelim!

Bağımsızlık ve özgürlüğü uğrunda fedaice savaşan Vietnam halkına şan ve şeref!

Uluslararası dayanışma bayrağını daha yükseklerde dalgalandıralım!

Vietnam'a bağımsızlık, özgürlük ve barış!

Vietnam halkının haklı davası zafere ulaşacaktır!

Moskova, 10 Haziran 1969.

Komünist ve İşçi Partileri Dayanışma Toplantısının

Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrimci Hükûmetine Telgraf

Moskova'da otururlarına devam etmekte olan Komünist ve İşçi Partileri Dayanışma Toplantısı, Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrimci Hükûmetinin kuruluşunu sevinçle karşılamıştır. Dayanışma Toplantısında temsil edilen 75 parti, bu olayı, Vietnam halkının kahramanlıklarıyla dolu kurtuluş savaşının yeni ve önemli bir aşaması olarak nitelendirmektedir. Onlar, bu savaş, tam zafere ulaşmaya kadar aralıksız olarak destekleyeceklerini Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrimci Hükûmetine ve bütün Vietnam halkına bildirirler.

Moskova, 12 Haziran 1969

41

lara sahip olmak için çabalamakta ve bütün Avrupa halklarının güvenliklerini tehdit etmektedir.

NATO üyesi çeşitli ülkelerde ve İspanya'da Amerikan emperyalistlerine verilen askerî üsler de Avrupa barışı için birer tehlikedirler.

Tekelci kapitalin kârlar sağlama amaçlı güdülen saldırı ve harpler politikası, kapitalist ülkelerde de geniş halk yığınlarının sömürülmesini şiddetlendirmekte, ırklararası düşmanlıkları körüklemekte, kaba kuvvete başvurma gerektiği fikrini aşılamakta, demokratik özgürlükleri kısıtlamakta, halk yığınlarının hayatı menfaatlerini tehdit etmektedir. Ekonominin militarize edilmesi muazzam paralarla mal olmakta, yaşayış düzeyini aşağı indirmekte ve emek insanlarının sırtlarına ağır bir yük olarak yüklenmektedir. İnsanlığın önünde yeni ufaklar açan büyük bilimsel-teknolojik başarılar yıkıcı amaçlar uğrunda kullanılırken, yüz milyonlarca insan açlık ve yoksulluk içinde yaşamaktadır. Bunun da suçlusu emperyalizmdir.

Bütün bunlardan dolayı barış mücadelesi, halkların özgürlük, ilerleme ve demokrasi savaşıyla, yabancı baskısından, sömürgecilik ve yeni-sömürgecilikten, gerici rejim yönetiminden ve faşizm diktatörlüğünden kurtulma savaşıyla kaynaşmaktadır.

Sürekli barış, bugün bir ütopya (bir hayal) değil, gerçekleştirilmesi tamamiyle mümkün bir amaçtır. Zamanımızda, harbe karşı, uluslararası gerginliğin yumuşatılması ve dünya halkları arasında işbirliğinin genişletilmesi uğrunda mücadele eden kudretli toplumsal ve politik güçler vardır. Dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin sistemli barış politikası gütmeleri, kapitalist ülkelerdeki emekçilerin yürüttükleri savaşın daha da güçlenmesi, ulusal kurtuluş hareketinin büyümesi ve dünyadaki demokrasi ve barış taraftarı geniş çevrelerin aksiyonları, yeni bir harbin kaçınılmazlığını ortadan kaldırmakta, halkların barış isteklerini gerçekleştirme için reel olanaklar yaratmaktadır.

Emperyalizm, artık dünyanın kaderine istediği yönü verebilecek bir kuvvet olmaktan çıkmıştır. Amerikalı saldırganlar, Vietnam Demokratik Cumhuriyetini bombardıman etmekten vazgeçmek ve müzakerelere yanaşmak zorunda kalmışlardır. Karada, denizde ve havada nükleer silâh tecrübeleri yapılmasını ve nükleer silâhların başka devletlere verilmesini yasaklayan anlaşmalar imza edilmiştir. Bunlar da gösteriyor ki, halklar, aktif ve birleşik olarak eylemlerde bulundukları zaman, konkrete sonuçlar elde edebilmektedirler.

Gerçi emperyalizm var oldukça harp tehlikesi daima mevcut olacaktır. Bu yüzden, değişik sosyal düzenli devletlerin barış içinde yanyana yaşamaları zamanımızın reel bir isteğidir. Fakat, barış içinde yanyana yaşamak da, halk yığınlarının emperyalizme ve onun kuvvet kullanma politikasına karşı sürekli ve çetin bir mücadele yürütmelerini gerektirmektedir.

Sosyalist devletlerin barışçı girişimleri de, Vietnam yurtseverlerinin Güney Vietnam cingullarında başarılı çarpışmaları da, Avrupa ve Amerika şehirlerinde yapılan harp aleyhtarı gösteriler de, Japonya halkının

43

Amerikan askeri üslerine karşı savaşları da barış mücadelesidir. İşçi sınıfının tekeller egemenliğine karşı yürüttükleri savaş da, Latin Amerika halklarının askeri cuntaların diktatörlüğüne karşı direnişleri de, Asya ve Afrika ülkelerindeki sömürge aleyhtarı hareket de, Birleşik Amerika zenci halkının kendi hakları uğrunda savaşları da barış davasına hizmettir. Bu mücadeleye katılan herkes, ister işçi olsun, ister köylü olsun veya laboratürde çalışan, ortak davaya - barışı koruma davasına - katkıda bulunmaktadır.

Emek insanlarını, yani işçileri, köylüleri, aydınları; bilim ve kültür alanında çalışanları, emek ürünlerini, insanlığın yaratıcı çabalarını korumak ve çoğaltmak isteyen herkesi;

evlatlarının geleceğini hazırlayan ana ve babaları; yüce plân ve emelleri gerçekleştirmek için hazırlanan gençleri ve üniversite öğrencilerini; halklarının kaderini düşünen milletvekillerini, devlet ve politika adam-larını;

politik partileri, sendika birliklerini, toplumsal örgüt ve hareketleri; dinsel topluluk ve birlikleri, çeşitli dinlere mensup insanları; barışı koruma hareketlerine ve harp aleyhtarı kampanyalara katılanları; bütün erkek ve kadınları;

Birleşik Amerika'nın, Viyetnamdaki saldırısına son vermesi, Amerikan askerlerinin oradan alınması, Viyetnam halkının egemenlik haklarına, bağımsızlık ve özgürlüğüne, barış içinde yaşamasına saygı gösterilmesi için ısrarlı isteklerde bulunmaya;

İsrail'in Yakın Doğudaki saldırısı sonuçlarının Birleşmiş Milletler Teşkilâtı Güvenlik Konseyinin kararı gereğince ortadan kaldırılması için çaba sarfetmeye;

sömürgecilik ve yeni-sömürgeciliğin tamamıyla yok edilmesi, bütün baskı altındaki ulusların bağımsızlıklarına kavuşmaları, Portekiz sömürgecilerinin sürdürdükleri harbe son verilmesi, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ve her yerde yüzkızartıcı rasizmin köklerinin kazınması, yabancı tekelere uşaklık eden bütün satılmış rejimlerin ortadan kaldırılması uğrunda mücadele etmeye;

değişik sosyal düzenli devletler arasında barış içinde yanyana yaşama prensiplerini tamamiyle gerçekleştirmek, uluslararası gerginliği yumuşatmak, çözülmemiş sorunları görüşmeler yolu ile düzenlemek, emperyalistlerin halkların bağımsızlık ve egemenliklerine müdahalelerini önlemek, halkların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemelerini, ülkeler arasında hak eşitliğine dayanan işbirliğini genişletip geliştirmek için yürütülen savaşta gayretlerini artırmaya çağırıyoruz!

Son dünya harbinin korkunç dramı içinde yaşamış olanları ve bu felâketleri hatırlayanları, Avrupa'da barışı koruma savaşına katılanları ve bu orada Batı Almanya'daki barışsever güçleri;

Alman Federal Cumhuriyetinin güttüğü toprak istekleri politikasına ve nükleer silâhlara sahip olma emelini gerçekleştirmesine engel olmaya çağırıyoruz!

4 4

İkinci Dünya Harbi sonucunda Avrupa'da meydana gelen reel durumu, mevcut devlet sınırlarının dokunulmazlığını kabul etmek, Almanya Demokratik Cumhuriyetini tanımak, Avrupa kıtasında sürekli barışın sağlanması için zorunlu şarttır.

Avrupa'da etkili bir kolektif güvenlik sistemi meydana getirmek, dünyanın askeri gruplara bölünmüş durumuna son vermek, halklar arasında işbirliği ve karşılıklı anlaşma havası yaratmak için yürütülen mücadeleyi yaygın bir hale getirelim! Varşova Antlaşması Devletleri Budapeşte Konferansı tarafından teklif edilen, Avrupa Devletleri Danışma Konferansı bu yoldan kurulabilir.

Dünya 'barışı', «korku dengesi» temeli üzerinde kurulamaz! Silâhlânma yarışına son verilmezse, sürekli barışı yaratmak imkânsızdır.

Yeryüzünün çeşitli bölgelerinde atomuz bölge kurulması, her türlü nükleer silâh tecrübelerinin yasak edilmesi, nükleer silâhların yaygınlaştırılmasını yasak eden anlaşmanın bir an önce yürürlüğe girmesi ve bütün devletlerin bu anlaşmaya katılmaları, nükleer silâhın yasak edilmesi ve mevcut nükleer silâhların imha edilmesi için mücadele yürütülmelidir.

Yabancı ülkelerin topraklarındaki askeri üslerin kaldırılması, soldırgan askeri bloklara sokulan ülkelerin bunlardan kurtarılması, her türlü kimyasal ve bakteriyolojik silâhların yasaklanması ve bu yösuğün etkili uluslararası kontrol altında olması için mücadele yürütülmelidir.

Tam ve genel silâhsızlanmanın sağlanması için sistemli ve çetin bir mücadele yürütülmelidir.

Biz komünistler, barış ve halklararası dostluğa ilgili Leninizm fikirlerine menfaatsız bağlılığımızı en ağır koşullar içinde de koruduk. Dün olduğu gibi bugün de, militarizm, soldırı ve harp politikası aleyhtarı olan herkesle birlikte bu yüce ve insani amaçlar uğrunda mücadeleye devam edeceğiz. Bu amaçla, en çeşitli toplumsal ve politik güçlerle temaslarımızı geliştir-meye ve işbirliği yapmaya hazırız.

Bütün ilerici barışsever güçlerin birliğini zamanımız gerektirmektedir. Bir bütün halinde birleşerek, kutsal barış davasını bütün dünyada zafere ulaştıracağız!

45

ÖZEL SAYFALAR

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısında Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Y. Demir yoldaşın konuşması

Değerli yoldaşlar,

Önce, Danışma toplantımıza katılan kardeş partilerin temsilcilerini bütün Türk komünistleri adına yürekten selâmlan.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Brejnev yoldaşın toplantımızdaki konuşmasını büyük bir ilgiyle dinledik. Bu konuşmada, Danışma Toplantısını gerekli kılan milletlerarası olayların Marksçı-Leninici tahlil ve izahı yapılmakta, anti-emperyalist mücadelede birliğimizin kuvvetlendirilmesi yolları aydınlatılmaktadır. Hareketimiz için ayrı bir önem taşıyan bu konuşmanın muhtevası görüşlerimize tamamiyle uygundur.

1957-1960 Danışma Toplantılarından sonra dünyamızda geçen olaylar Moskova Deklârasyon ve Bildirisi hükümlerinin doğruluğunu açık bir şekilde ortaya koymuştur. Partimiz, Deklârasyon ve Bildirinin ana prensiplerini kilavuz edinmekte devam edecektir.

Emperyalizm var oldukça bir dünya harbi tehlikesinin ortadan kalkmı-yacağını, fakat yaşadığımız çağda emperyalistlerin bir dünya harbi' çikarma çabalarının kırılabilceğini, böyle bir harbin önlenilebileceğini geçen dönem olayları su götürmez bir açıklıkla göstermiştir. Geçen bu dönemde emperyalistlerin birkaç defa dünyayı genel bir harp uçurumuna doğru sürükledikleri, ama uçurumun kenarında durmak zorunda kaldıkları görüldü.

Emperyalizm, tarihin belirlediği alın yazısını değiştirme, varlığını sürdürme çabasındadır; karşısındaki kuvvetlerin hızla gelişmesi onu daha da soldırganlaştırıyor. Onun bir dünya harbini göze almasını engelleyen de karşısındaki güçlerin büyümesidir; dünya sosyalist sisteminin, özellikle Sovyetler Birliği'nin hızla artan ekonomik, politik, askeri gücüdür; milletlerarası işçi sınıfının genişleyen mücadelesidir; milli kurtuluş hareketlerinin gelişmesidir ve nihayet, sosyalist devletlerin yaşamadan izledikleri barış içinde yanyana yaşama politikasına sıkıca bağlılıklarıdır.

46

Fakat bir dünya harbini göze alamayan emperyalistler, yer yer tutuşturdukları harp ocaklarıyla, agresif politikalarıyla, silâhlânma yarışlarıyla, sistemli harp hazırlıklarıyla dünya barışını tehdit etmeye devam ediyorlar. Emperyalizm, karşısında duran kuvvetler arasındaki birliğin en yenilmez düşmanı olduğunu biliyor. Bu birliği zayıflatmak için her yola başvuruyor; milletlerarası devrim hareketinin ayrı ayrı müfrezeleri arasındaki anlaşmazlıktan faydalanmaya, onu derinleştirmeye çalışıyor.

Emperyalistler, anti-sovyetizmi, anti-komünizmi durmadan körükliyerek, Türkiye'yi ve Türk halkını büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nden ve diğer sosyalist ülkelerden izole etmek, onlara karşı kullanmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama olaylar onların faydalarını meydana çıkarmıştır. Amerikan emperyalistlerinin Viyetnam'da açtıkları barbarca harp, onların içyüzlerini açığa vurmuştur; memleketimizdeki harpçi ve soyguncu niyetlerini ortaya koymuştur. Bütün bunlar ve özellikle Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin, milli kurtuluşları uğrunda savaşan halkların yardımına koşması ve hele Viyetnam halkının kahramanca mücadelesinde ona en büyük destek olması Türk yurtseverlerini uyarır, emperyalizme ve özellikle Amerikan emperyalizmine karşı hareket ettirmiştir.

Komşularımız Arap halklarına soldırgan İsrail hükümetinin arkasında emperyalistlerin ve başlıca olarak Amerikan emperyalistlerinin bulunduğunu, bugün Yakın Doğuda tüten harp ocagını onların körüklediğini halkımız görüyor; topraklarını ve milli bağımsızlıklarını savunan Arap halklarına yine Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin destek olduğunu biliyor. Emperyalistlerin, NATO'nun, Amerikan VI. Filosunun Akdeniz'deki soldırganlık plânlarını Türk halkından gizlemek artık mümkün değildir.

Bugünkü Türkiye, emperyalist politikanın hem kurbanı, hem âleti haline getirilmiş ülkelerden biridir. Türk halkının, bu durumdan kurtulmak için emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı açtığı savaş, özellikle son on yıldanberi, artan bir hızla gelişmektedir. Bu gelişmeye dünya olaylarının da büyük etkisi vardır.

Türkiye'nin soldırgan emperyalist çevrelerle, Birleşik Amerika'yla yirmi küsur yıllık işbirliği ve NATO üyeliği memleketin ekonomik ve politik hayatını altüst etmiş, bir ovuc büyük kapitalist ve büyük toprak sahibi dışında, halkın bütün sınıf ve tabakaları üzerinde olumsuz derin izler bırakmıştır. Memleketteki sürekli ekonomik, politik ve sosyal bunalımların başlıca nedeni budur; halkımıza asıl ümit ettiği şeyleri vermeyen 1960 hükümet devrimisi bu bunalımların sonucudur.

Memleketimiz, emperyalistlerle yapılan türlü anlaşmalar ve «yardımlarla» sömürülmekte, yoksullaşmakta, ekonomik ve politik bağımsızlığını koruma imkânlarını kaybetmektedir. Yabancı tekelier milli ekonominin kilit noktalarını tutmuşlar veya kontroller altına almışlardır. Milli sanayinin gelişme imkânları daralmıştır. Yerli sanayi ve tarım ürünleri yabancı rekabeti karşısında himayesiz kalmıştır. Milli gelir kaynaklarını biteviye artan askeri masraflar yutuyor. Durmadan yükselen devlet borçlarının,

47

özellikle dış borçların ağırlığı bugünkü kışakların taşıyamıyacağı, gelecek kışakların da taşımak zorunda kalacağı ölçüyü çoktan buldu. Vergiler halkın ödeme yeteneğini aşan bir seviyeye yükseldi. Sefalet alabildiğine arttı. Yoksullaşan şehir ve köy emekçileri yerlerini yurtlarını bırakarak yabancı ellere göç etmeye başladılar. Memleketinde işsizlik bir felâket halini aldı. Sadece Batı Avrupa'da iş bulmak için «İş ve İşçi Bulma Kurumları»na başvuran ve sıra bekleyenlerin sayısı şimdiden 750 bin kişiye ulaştı.

Silâhlılaşma ve harp hazırlığı politikasının yurdumuzu sürüklediği bu felâketli durumun asıl ağırlığını emekçi yığınlar, özellikle işçi sınıfı taşıyor. Hayat pahasıyla baş döndürücü bir hızla artmıştır ve artmakta devam ediyor. İşçilerin reel ücretleri aralıksız azalıyor. Bu durum işçi sınıfının bilinci üzerinde etkisini göstermekte gecikmedi. 1960 hükümet devrimisiyle halkın elde ettiği bazı demokratik haklar bu etkinin yüzü çıkmasını çabuklaştırdı. İşçi sınıfı teşkilatlanmaya başladı, ekonomik ve politik haklarını almak için açık ve aktif mücadeleye geçti. Genişleyen ve sertleşen işçi çıkışları, evvelce işçi sınıfının varlığını bile tanımayan burjuvaziye işçiyi, kısıtlı da olsa, grev ve toplu sözleşme hakkı tanımaya zorladı. Legal bir işçi partisi kuruldu. Bu parti, gerici çevrelerin her türlü baskı ve provokasyonlarına rağmen, 1965 seçimlerinde parlamentoya 15 milletvekiliyle girdi. İşçi sınıfı memleketin sosyal ve politik hayatında önemli bir rol oynamaya başladı.

İşçi sınıfının mücadelesi memleketimizde sert bir nitelik almıştır:

1. Grevler, özellikle emperyalist tekelere, onlarla işbirliği kuran yerli işletmelere, NATO ve Amerikan askeri üs ve tesislerine karşı yöneltilmiştir. NATO işyerlerinde çalışan Türk işçilerinin son grevleri, Amerikan ve Türk polislerinin kanlı baskılarına rağmen, 47 gün sürdü ve bundan birkaç gün önce işçilerin zaferiyle sona erdi.

2. Emperyalizme ve gericiliğe karşı yapılan işçi gösteri ve mitingleri, çoğu zaman, gençlik ve öğrenci örgütleriyle birlikte tertiplenmekte, diğer ilerici sosyal kuruluşlar ve halk tarafından desteklenmektedir.

3. Hemen hemen bütün grevlerde, gösteri ve mitinglerde işçiler, tabii müttefikleri olan köylülerin dövalarını da benimsiyerek savunmaktadırlar. Bu gösteri ve mitinglerde taşınan pankartlarda sık sık: «Köylüye toprak!», «Fabrikalar işçilere!», «Yaşasın özgür Türkiye!», «Kahrolsun emperyalist Amerika!», «İşçi-köylü-çocuk eylele!» şarları görülmektedir.

İşçi hareketinin gelişmesini önlemek için burjuvazi, Amerikan tekelinin yardımıyla, en ince metotlarını kullanıyor. İşçi sınıfına ve onun ideolojisine yabancı unsurları ileri sürüyor, Amerika'da, Türkiye'de bunları özel kurslarda yetiştiriyor. Bu unsurlar, daha çok, proleterleşerek işçi sınıfı saflarını dolduran, sınıf bilinci gelişmemiş yığınlar arasında kendilerine elverişli ortam buluyorlar.

Ayrıca, vaktiyle işçi hareketine sokulmak imkânını bulmuş, fakat foyaları açığa vurularak, sosyal ve politik işçi kuruluşlarından kovulmuş veya

bu kuruluşlara hiçbir zaman yanaştırılmamış polis ajanları, provokatörler, likidatörler, dünya komünist hareketindeki anlaşmazlıklar fırsat bilinenek yeniden sahneye çıkarılmışlardır. Türk polisinin ötedenberi kullandığı parolayı bayrak edinerek, Komünist Partisinin illegal çalışmasını «memleketi hiyanet» olarak ilan eden bu unsurlar bugün faaliyetlerini artırmışlardır. Bunlar yıkıcı ve baltalayıcı hareketlerini yalnız Komünist Partisine değil, emperyalizme karşı mücadelede öncül rol oynayan diğer sosyal ve politik kuruluşlara karşı ve özellikle legal işçi Partisine karşı yöneltmişlerdir. Buna rağmen işçi hareketinin gelişmesine, devrimci sendikaların kuvvetlenmesine engel alamıyorlar.

Son yıllarda sınıf mücadelesi köylerde de gelişmeye, yığınsal bir şekil almaya başlamıştır. Aynı gün köylerdeki topraksız ve fakir köylüler bir araya gelerek, toprak reformu isteğiyle büyük şehirlere doğru gösteri yürüyüşleri tertip ediyorlar. Bazı yerlerde köylüler büyük toprak ağalarının topraklarını zapt ediyor, bu toprakları birlikte işleme başlıyorlar. Bu yüzden Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde büyük toprak ağalarının adamlarıyla ve silâhlı hükümet kuvvetleriyle köylüler arasında sık sık çarpışmalar oluyor.

İşçi sınıfının savaşı, şehir ve köy emekçilerini, küçük burjuvaziye ve orta tabakaları, ilerici aydınları, yurtsever gençliği emperyalizme, onun yerli ajanlarına, memleketteki yabancı üslere, soldırgan NATO paktına karşı, yurdun bağımsızlığı uğrunda mücadeleye kaldırdı. Onların örgütlenmesinde, emperyalizmle, gericilikle mücadelesinde öncül bir rol oynamaya başladı. İşçi hareketindeki gelişme, özellikle gençlik hareketine büyük bir hız verdi, öğrenci gençliğin politik aktivitesini artırdı. Asıl önemlisi, memleketin bağımsızlığı, demokrasi, sosyal ilerleme uğrunda ve emperyalizme karşı mücadelenin ön saflarında yürüyen üniversite gençliği bu mücadelede gerçek zaferin ancak işçi hareketiyle sıkı birlik ve bağlılık halinde elde edilebileceğini kavramış, bunu fiili hareketleriyle göstermeye başlamıştır. Öğrenci gençlik, bugünkü bozuk ve geri eğitim sistemine, Amerikan ve Batı Alman emperyalistlerinin sömürgeci amaçlarını besleyen sisteme karşı da amansızca savaşıyor. Şu günlerde, eğitim reformu istiyerek, memleketteki bütün yüksek okulları, üniversiteleri işgal eden öğrencilerle polis ve jandarma birlikleri arasında kanlı çarpışmalar olmaktadır.

Bugünkü Türkiye'nin reel şartları proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadeleye ayrı bir nitelik veriyor. Bu niteliği belirleyen, bir taraftan, milli burjuvazinin bir kısmının, belirli bir ölçüde de olsa, halkın anti-emperyalist mücadelesine katılması, diğer taraftan, burjuvazinin çeşitli tabakaları arasındaki mücadelenin keskinleşmesidir. Emperyalist tekellerle işbirliği kuran, onların memlekette yayılmasına kılavuzluk eden, Türkiye'yi emperyalist devletlerin soldırgan politikalarının âleti haline getiren büyük burjuvaziye, menfaatleri emperyalist tekelin çıkarlarına uymayan küçük ve orta burjuvazi arasındaki çelişkiler bu mücadeleyle gittikçe daha da sertleşmektedir. Bu durum, emperyalist tekelere ve onların yerli ortaklarına

karşı mücadelede proletaryayla milli burjuvazinin ilerici kolunu birbirine yaklaştırıyor ve onları belli amaçlarda iş birliğine çağırıyor. Bu çağın, Türkiye Komünist Partisi'nin «Emperyalizme ve gericiliğe karşı Milli Demokratik Cephe» şiarında ifadesini bulmaktadır. Bu şiarın gerçekleşmesi yolunda ilk adımlar atılmaya başlamıştır. Geçen yıl, 350 bin kişiyi temsil eden birçok sendikaların ve çeşitli sosyal kuruluşların katılmasıyla emperyalizme karşı bir mücadele birliği kuruldu. Bu birliğin amacı, tam bağımsız ve demokratik bir Türkiye uğrunda, yabancı tekelere ve onlarla işbirliği eden büyük kapitalistlere, büyük toprak sahiplerine ve gericiliğe karşı mücadeledir.

Memleketimizde anti-emperyalist hareket gittikçe sertleşmektedir. Geçen Şubat ayında Amerikan VI. Filosunun İstanbul limanına gelişini Amerikan emperyalizmine karşı halkımızda biriken kin ve nefretin taşınmasına vesile oldu. Birleşik Amerikanın memleketimize dikte ettiği türlü anlaşmaların, askeri paktların acı sonuçlarını kendi öz hayatında deneyen Türk halkı, bir felâket sembolü olarak gördüğü bu filonun yeniden İstanbul'a gelişini karşısında ayaklandı. Memleketin bütün büyük şehirleri muazzam yığın gösterilerine sahne oldu. Günlerce devam eden bu protesto gösterilerinde işçiler ve gençlerle gerici faşist komandolar ve polis birlikleri arasında kanlı çarpışmalar oldu. Son günlerde Ankara'da Amerika'ya karşı yine yığın gösterileri var. Göstericilerle polisler arasında şiddetli çarpışmalar oluyor.

Amerika'ya, NATO'ya bağlı çevreler, memlekette, özellikle Amerika'ya karşı yöneltilen anti-emperyalist hareketi sindirmek için aşırı milliyetçi, en gerici unsurları seferber ediyor, özel kompartlarda faşist tipi baskı müfrezeleri, komando birlikleri yetiştiriyor, bunları işçi ve gençlik kuruluşlarına soldırıyorlar. Fakat hiçbir tedbir, işçi sınıfını, ilerici gençliği ve diğer barışçı güçleri halkımızın haklı davası uğrunda savaştan alıkoymadı. Amerika'ya, NATO'ya bağlılığın Türkiye'deki yabancı üslerin, atom başlıklı yığınların yurdumuz için taşıdığı büyük tehlikeyi halkımızın uyanık güçlerinden gizlemek artık imkânsızdır. Emperyalist devletlerin memleketimizin milli bağımsızlığı üzerindeki yıkıcı etkisiyle büyük burjuvazi ve büyük toprak sahipleri arasındaki bağ artık meydandadır.

CLA'nın inisiyatifli, yabancı tekelin, yerli büyük kapitalistlerin ve toprak ağalarının açık yardımlarıyla memleketimizin hemen her yerinde «Komünizmle Mücadele Dernekleri» kurulmuştur. Bütün anti-emperyalist, ilerici, barışçı çıkışlar, gericiler tarafından, komünistlikle nitelenmek suretiyle, anti-komünizmin faaliyet alanı bir hayli genişletilmiştir. Faşist komandolar faaliyetlere geçirilmiş, anti-komünizm, soldırgan, kırıcı ve kaba bir nitelik almıştır.

Fakat, Türkiye'nin bağımsızlığına kasdeden emperyalistlerin ve yerli ortaklarının «Sovyet tehlikesi», «komünizm tehlikesi» uydurmasıyla maskelendiklerini uyanık yığınlar artık biliyorlar.

Yoldaşlar! Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist devletlerin ısrarla izledikleri barış içinde yanyana yaşama prensibinin, barış politikasının devrimci niteliğini kavrayanlar için, Türkiye'deki bu gelişmelerin etrafında öğrenilmesinde fayda vardır. Bu politika, soldırgan emperyalist çevrelerin, onların Türkiye'deki yandaşlarının propaganda silâhlarını körletmiş, bu silâhların etki alanını bir hayli daraltmıştır. Bu politikanın, gerçekleri görmekte halkımıza çok yardım ettiği, işçi hareketinin gelişmesini, anti-emperyalist, demokratik hareketlerin genişlemesini, aktifleşmesini kolaylaştırdığı bir gerçektir.

Türk komünistleri, halkımızın emperyalizme ve gericiliğe karşı açtığı savaşta zaferin ilk şartı, başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün anti-emperyalist kuvvetlerin birliği olduğunu biliyor ve tarihi ödevlerini, illegal çalışma şartlarının verdiği imkân nispetinde yerine getirmeye çalışıyorlar.

Yoldaşlar! Bundan aşağı yukarı beş yıl önce yeni bir Danışma Toplantısı teklifini ısrarla savunmamızın ve onun hazırlık çalışmalarına aktif olarak katılmamızın başlıca sebeplerinden biri, memleketimizdeki yeni gelişmelerin dünya olaylarıyla sıkıca bağlı olması, yeni bir genel mücadele programına, bir mücadele kılavuzuna şiddetle ihtiyaç duymamızdır. Milletlerarası anti-emperyalist mücadelenin tecrübeleri genelleştirilerek, yeni sosyal ve politik belirtiler Marksizmin-Leninizmin prizmasından geçirilerek meydana getirilen Danışma Toplantısının Ana Belgesi böyle bir kılavuzdur ve bizim için müstesna bir önem taşımaktadır. Bütün bölümleri organik olarak birbirine bağlı bulunan bu Belgeyi tümüyle tasvip ediyoruz ve imzalamaya hazırız.

Dünya proletaryasının önder ve öğretmeni büyük Leninin 100. doğum yılı yaklaşıyor. Onun büyük ideoline, prensiplerine bağlı Türkiye Komünist Partisi bu büyük gün kutlamayı şerefli bir ödev biliyor ve diğer kardeş partilerle birlikte buna hazırlanıyor.

Yoldaşlar! Emperyalist çevrelerin, karşılarındaki başlıca kuvveti, sosyalist sistemi zayıf düşürmek için türlü baltalama metotlarına başvurdukları, milletlerarası işçi hareketini ezmeye çalıştıkları, halkların bağımsızlıklarına karşı faaliyetlerini arttırdıkları, silâhlılaşma yarışına hız verdikleri bir sırada Mao ve Kiyü, aynı amaçları benimseselerine, sosyalist sistemi, komünist hareketinde birliği, milli kurtuluş hareketlerini parçalama çabalarını arttırdılar, Lenin'in partisine, onun prensiplerine bağlı kardeş partilere ve dünya komünist hareketine karşı yalan ve iftira kampanyalarını hızlandırdılar, üstelik Sovyetler Birliği'nin, yeryüzünde ilk sosyalist ölenin topraklarına soldırdılar. Emperyalizme hizmetten bundan daha parlak örnekleri alamaz.

Bugün Çin'in kaderini ellerinde tutanlar Çin Komünist Partisi'ni Marksizm-Leninizm, proletarya enternasyonalizmi karşı, askeri bir diktatörlük âleti, işçi sınıfına karşı bir baskı âleti haline getirdiler. İzledikleri üstün devlet nasyonalizmi politikasıyla Çin Halk Cumhuriyeti'ni hegemonya hrisiyle idare edilen bir ölüme çevirdiler; Çin'de sosyalizm kuruluşunu, Çin

halkının, uğrunda yıllarca savaştığı davayı bir tarafa bıraktılar, harpçi Alman nazilerinin «tereyağı yerine top» parolasını «her suretle harbe ve açlığa hazır ol!» şekline çevirerek benimsediler.

Maoizm anti-sovyetizmle, komünist hareketinde fraksiyonculukla ve harp kısırtıcılığıyla eş anlamdadır.

Fakat biz, Mao'cuların bütün provokasyonlarına rağmen, büyük Çin halkının sağduyusuna güveniyoruz. Çin komünistlerinin, er veya geç, Marks'ın, Lenin'in gösterdiği doğru yola dönmek imkânını bulacaklarına ve dünya komünist hareketinde lâyık oldukları yeri alacaklarına inanıyoruz.

Yaşasın dünya komünist hareketinin birliği!

14. VI. 1969

52

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, 14. 7. 1969 Tarihli Toplantısında, Komünist ve İşçi Partileri Danışma Toplantısına katılan TKP delegasyonunun raporunu görüşerek aşağıdaki kararı almıştır:

75 komünist ve işçi partisinin 1969 Moskova Danışma Toplantısı çağırmasının bütün devrimci, ilerici ve barışçı kuvvetlerinin emperyalizme, gericiliğe ve harbe karşı mücadele safılarına daha da sıkılaşırma, dünya komünist hareketinde birliği Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temeli üzerinde kuvvetlendirme azminin parlak bir ifadesi olmuştur.

En demokratik metodlarla ve tam eşitlik prensibiyle hazırlanan ve gerçekleştirilen Danışma Toplantısı, milletlerarası komünist hareketinde birliğin kuvvetlendirilmesi için mücadele yolunda tarihi bir aşamadır, emperyalizme karşı mücadelede yeryüzünün bütün devrimci, demokratik kuvvetlerinin daha sıkı birleşmelerini önemli surette etkileyecektir.

TKP Merkez Komitesi, Danışma Toplantısının, komünist ve işçi partileri için emperyalizme karşı ve barış uğrunda mücadelenin işçi sınıfının son amacı olan sosyalizmin, komünizmin zaferi uğrunda mücadeleden ayrılmayacağı gerçeği üzerinde durduğunu önemle belirtmiştir.

Danışma Toplantısının kabul ettiği belgeler halkların milli ve sosyal kuruluşları için, barış, demokrasi ve sosyalizm için mücadelelerine yeni gelişme imkânları açıyor. «ÇAĞIMIZIN BUGÜNKÜ AŞAMASINDA EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞIN ÖDEVLERİ, KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİNİN, BÜTÜN ANTI-EMPERYALİST GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİ» başlığını taşıyan Ana Belgede yaşadığımız dönemin derin bir Marksçı-Leninci çözümlemesi yapılmakta, milletlerarası anti-emperyalist, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda mücadelenin tecrübeleri genelleştirilmektedir. Bu belge bir savaş programı niteliğini taşıyor. TKP Merkez Komitesi bu belge ile birlikte Danışma Toplantısının diğer belgelerini, özellikle, komünist hareketinde birliğin ideolojik temeli olan Leninizme bağlılığın belirtildiği «LENİNİN 100. DOĞUM YILI» bildirisini, «VİYETNAMA BAĞIMSIZLIK, ÖZGÜRLÜK VE BARIŞ» çağrısını, «BARIŞI KORUMA ÇAĞRISI»nı ve diğer belgeleri tasvip eder. Milletlerarası komünist ve işçi hareketinin ve bütün devrimci, anti-emperyalist güçlerin platformu niteliğini taşıyan bu belgeler ve Danışma Toplantısının diğer materyalleri partimizin bütün üyeleri tarafından kolektif olarak veya tek tek iyice etüd edilmelidir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Brejnev yoldaşın konuşması günümüzde milletlerarası olayların derin bir Marksçı-Leninci çözümlemesidir ve Danışma Toplantısının kabul ettiği belgelerin en inandırıcı gerekçelerini içine alıyor.

53

Türkiye Komünist Partisi, bütün Marksçı-Leninci partilerle birlikte, Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin teşkilâtçısı ve yöneticisi olan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ni, Lenin'in partisini, komünist hareketinde birliğin temeli, bu hareketin başlıca gücü, ideolojik ve politik öncüsü olarak tanıyor. TKP, anti-emperyalist hareketin, bütün devrimci hareketlerin en güçlü, en güvenilir desteği olan Sovyetler Birliği'ne karşı hiçbir davranışın proletarya enternasyonalizmiyle bağdaşamayacağını, anti-sovyetizmin ancak emperyalistlerin işine yarar bir silâh olduğunu iyi biliyor.

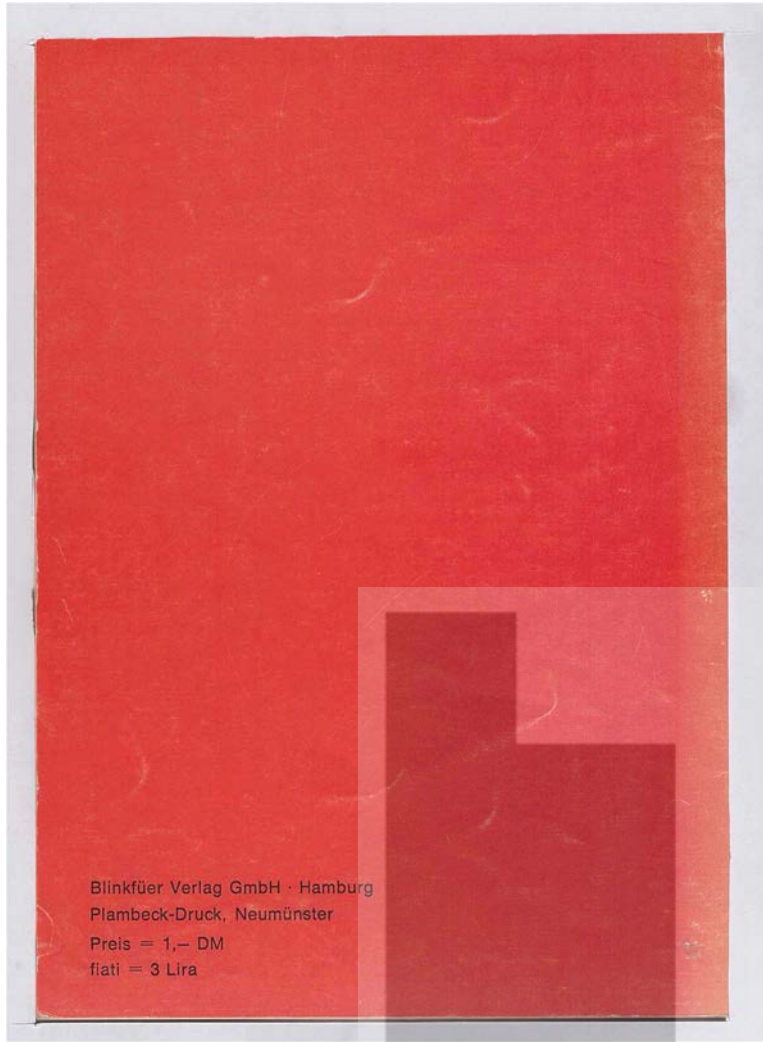
TKP Merkez Komitesi, Çin Komünist Partisi'nin bugünkü yöneticilerinin, Marksizme, Leninizme, proletarya enternasyonalizmine sığmayan tutum ve davranışlarının kardeş partiler tarafından şiddetle yerilmesini yerinde bulur ve delegasyonumuzun Danışma Toplantısındaki tutumunu ve çalışmalarını tamamiyle tasvip eder.

TKP, Danışma Toplantısında içyüzleri açığa vurulan sağ ve «sol» revizyonizme karşı, dünya komünist hareketinde birliğin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temeli üzerinde kuvvetlenmesi uğrunda mücadelesine devam edecektir.

54

İÇİNDEKİLER

Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısının Bildirisi	3
Çağımızın bugünkü aşamasında emperyalizmle savaşın ödevleri: Komünist ve İşçi Partileriyle bütün anti-emperyalist güçlerin eylem birliği	6
Viyetnam bağımsızlık, özgürlük ve barış	37
Güney Viyetnam Cumhuriyetine geçici devrimci hükûmetine telgraf	41
Barışı Koruma bildirgesi	42
ÖZEL SAYFALAR	
Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Danışma Toplantısında Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Y. Demir yoldaşın konuşması	46
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesinin, 14. 7. 1969 tarihli toplantısında, Komünist ve İşçi Partileri Danışma Toplantısına katılan TKP delegasyonunun raporunu görüşerek aldığı karar	53

TÜSTAV